

Arrest

nr. 283 666 van 20 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERDUSSEN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op X 1990 geboren te Maquela Do Zombo, Angola. U woonde in Camama met uw zus R..

U werkte als elektricien bij het dienstverlenend bedrijf Ezaquefil. In 2018, is generaal Bento Kangamba het bedrijf beginnen leiden. Sinds eind 2018, werd u niet meer betaald. In januari 2019, protesteerden u en andere collega's door één dag niet meer te gaan werken. U werd vervolgens op kantoor bij Kangamba geroepen, waar hij u vertelde dat het bedrijf bijna failliet was, maar dat hij jullie zou betalen in

juni. Hij vroeg of jullie ondertussen gewoon konden verder werken. Hij verhoogde ook jullie wedde en stelde een loonfiche op met daarop de gemaakte afspraken (ondertekend en gestempeld). Echter, in juni, werden jullie nog steeds niet betaald. Jullie hebben nog afgewacht tot augustus, maar er werd nog steeds geen loon betaald. Jullie bleven vervolgens opnieuw twee dagen thuis uit protest, maar kregen deze keer geen oproep van Kangamba. Op 1 september, gingen jullie naar de werf, maar werd jullie daar de toegang geweigerd omdat jullie op een lijst stonden van ontslagen personen. Jullie gingen daarop naar J. van personeelszaken. Zij stelde dat ze op de hoogte was van het ontslag. Ze heeft een aantal documenten gevraagd, waaronder de gehandtekeningde loonfiche, om het probleem op te lossen. De volgende dag, gingen jullie opnieuw langs. J. meldde dat de zaak was getransfereerd naar de Procureur-Generaal van de Republiek (PGR). Ze gaf jullie het nummer van de persoon die de zaak behartigde. Jullie gingen vervolgens naar deze man. Hij stelde dat er inderdaad een dossier was, maar dat dit niet volledig was, dat er geen bewijs aanwezig was. U vertelde over de loonfiche, maar deze was blijkbaar niet doorgekomen. Jullie keerden terug naar J. om te vragen waar de loonfiche was. Zij was echter niet aanwezig op kantoor. Jullie gingen naar de werf, maar ook daar was zij niet. Dan kreeg C.M. een oproep van de PGR-contactpersoon met de vraag om de volgende dag langs te komen. U, E. en C.M. zijn hierop ingegaan. De PGR-contactpersoon stelde dat Kangamba wou onderhandelen, maar, in plaats daarvan, werden jullie bedreigd door Kangamba en zijn vriend Bento Bento. Achteraf, vertelde E. u dat hij alles had opgenomen. U vroeg om deze opname naar u door te sturen. De volgende dag, nam u contact op met C.Mo.. U vertelde hem over uw problemen, hopende dat hij u een goede advocaat kon bezorgen én hij had ook een oom bij de PGR. In de plaats daarvan heeft C.Mo. Kangamba aangesproken in de hoop dat hij u alsnog volledig zou betalen. Op 7 september, kwam er politie naar uw huis. U was niet aanwezig, dus hebben ze aan uw zus gevraagd waar u was. Ze hebben haar ook bedreigd. De politie heeft van uw afwezigheid gebruik gemaakt om wapens en drugs te verstopten in uw huis. Ze zijn vervolgens opnieuw teruggekomen om deze te 'vinden'. U werd beschuldigd van verscheidene illegale praktijken. Toen u terug op weg was naar huis, kreeg u een oproep van C.Mo.. Hij vertelde dat hij met Kangamba had gesproken, en dat de mensen die uw huis hadden doorzocht waarschijnlijk door Kangamba waren gestuurd. Hij raadde u aan om niet naar uw huis terug te keren, dus u besloot om bij een vriend te verblijven.

Op 15 oktober, werd er een protest georganiseerd door een burgerlijke vereniging. De president zou op die dag komen spreken in het parlement. U en enkele collega's, zoals C.M., namen hieraan deel. U hoopte dat u de president zou kunnen spreken om uw problemen uit te klaren. U had immers bewijzen. Toen jullie stonden te wachten tot iedereen er was, kwam de politie. Ze vroegen wat het doel was en fouilleerden jullie. Ze vonden geen bezwarende elementen, dus gingen ze terug weg. Even later, kwam er een hele groep politiemannen om de bijeenkomst agressief uit elkaar te drijven. U en andere personen werden gearresteerd. Jullie werden naar een anonieme plek gebracht, waar jullie werden mishandeld. Vervolgens, werden jullie naar de preventieve gevangenis van Viana gebracht. Na vier of vijf dagen, werden jullie overgebracht naar de gevangenis van Calomboloca, waar de situatie inhumain (mishandeling, dwangarbeid, ...) was. Op 3 januari 2020, kon u ontsnappen samen met C.M. en G., een andere persoon uit de gevangenis. Jullie doken onder in Camama 1 bij C.Ch.. Tijdens deze onderduikingsperiode, waren ook uw broer en de familie van G. aanwezig. U vernam in deze periode ook dat E. was vermoord door een politieagent.

Uw reis werd geregeld door generaal Kat., op vraag van uw broer. Op 11 februari 2020, vertrok u samen met G. definitief uit Angola. Jullie werden begeleid door A.. U reisde via Marokko, Portugal, Spanje (waar G. achterbleef) en Frankrijk, naar België, waar u aankwam op 19 februari 2020. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 21 februari 2020. In België, vernam u ook nog dat M. was gestorven in een gevangenis in Angola, toen hij probeerde te vluchten. Er werd gesteld dat de oorzaak COVID-19 was, maar de familie kreeg geen test.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw relaas: (1) een medisch attest (origineel afgegeven op het CGVS); (2) uw Ezaquefil werkkaart (origineel afgegeven bij DVZ); (3) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond bij DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door generaal Bento Kangamba en door Bento Bento. Bento Kangamba was de baas van uw dienstverlenend bedrijf Ezaquefil. Omdat u en andere collega's niet meer werden betaald, besloot u hierover te klagen. Bento Kangamba en Bento Bento zouden u hierop hebben bedreigd. Later, zou u ook zijn gearresteerd omwille van uw (geplande) deelname aan een manifestatie. U zou zijn opgesloten in de gevangenis, maar kon ontsnappen. Bij terugkeer, vreest u ook, omwille van deze gevangenisstraf, opnieuw te worden opgesloten (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20/01/2022, hierna NPO 1, p. 16-32).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, is Bento Kangamba een prominent persoon binnen de Angolese regeringspartij en zelfs aangetrouwd lid van de vorige presidentsfamilie. Ook uw advocate stelt dat Kangamba een belangrijk figuur was (NPO 2, p. 28) en zelf stelt u eveneens dat hij veel bedrijven heeft, maar daar zelden te zien is, tenzij op zijn voetbalclub (NPO 2, p. 5, 26). Het is dan ook bijzonder opvallend dat hij zich persoonlijk betrokken zou bezighouden met de uitbetalingsproblemen van arbeiders, laat staan dat hij hen persoonlijk zou bedreigen en hier zelfs een andere, eveneens prominente persoon bij zou betrekken, namelijk Bento Bento, de eerste secretaris van de regeringspartij (zie informatie in de blauwe map van het administratief dossier), en voormalig gouverneur van Luanda, zoals u beweert (NPO 1, p. 30-32; NPO 2, p. 10).

Bovendien, het enige bewijs dat Kangamba u geld moest, stelt u aan J. gegeven te hebben, die het vervolgens niet heeft overgemaakt aan de instantie die u zou kunnen geholpen hebben indien ze dit bewijs effectief in handen hadden (NPO 1, p. 18, NPO 2, p. 9). Zelfs indien Kangamba zich persoonlijk zou bezighouden met betalingsproblemen binnen één van zijn vele bedrijven, valt niet in te zien waarom u hij nog diende te bedreigen, nu u naar eigen zeggen (en bevestigd door uw advocate) geen enkel bewijs meer had dat hij u nog geld moest (NPO 1, p. 18, NPO 2, p. 28). Kangamba heeft bovendien al sinds jaar en dag een dubieuze reputatie, hij werd al eerder veroordeeld voor fraude in Angola, werd beschuldigd van mensenhandel (prostitutie) in Europa en kon er bijna gearresteerd, hij heeft ongetwijfeld andere zorgen dan het bedreigen van enkele werknemers zonder enig bewijs tegen hem en kan zich bezwaarlijk een nieuw schandaal veroorloven. Ook recent kwam hij in Angola in opspraak en werd hij korte tijd gearresteerd op verdenking van fraude. (Zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.)

Als verzoeker van internationale bescherming is het aan u om – binnen de hierboven geschetste context - van de beweerde gebeurtenissen en vervolgingsfeiten alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Daarnaast, wordt er van u ook verwacht dat u alle stukken en documenten die van belang zijn voor de staving van uw verzoek, zo spoedig mogelijk overlegt. U werd ook op deze plichten gewezen door de Protection Officer op het CGVS. Het niet voldoen aan uw plichten kan een negatieve weerslag hebben op uw verzoek.

Het CGVS stelt vast dat u hier niet in geslaagd bent

Ten eerste, slaagt u er niet in consistente verklaringen af te leggen over de beweerde gebeurtenissen en problemen. Het CGVS stelt immers vast dat uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op verscheidene punten afwijken van uw verklaringen op het CGVS.
Bij DVZ, verklaarde u het volgende over de start van uw problemen: "dit begon in 01/2019, we gingen naar HR, daar vroegen ze naar onze werkpas zodat ze konden onderzoeken hoeveel ze ons nog moesten. Dan begonnen ze onder andere onze identificatienummers bij de sociale zekerheid te vragen, maar uiteindelijk hebben ze niets opgelost. Ze zeiden dat ons dossier was overgemaakt naar PGR" (CGVS Vragenlijst d.d. 06/08/2020, hierna CGVSV, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, situeert u deze gebeurtenissen op 1 september 2019. U stelt dat J. van personeelszaken reeds op de hoogte was van het ontslag. Zij heeft verscheidene documenten gevraagd, waaronder de loonfiche die Kangamba had opgesteld (NPO 1, p. 17-18; NPO 2, p. 10).

Gezien deze loonfiche een belangrijk element is in uw relaas – een bewijs van de gemaakte afspraken met Kangamba – kan er niet worden ingezien waarom u hierover niets heeft vermeld bij DVZ, terwijl u wel melding maakt van (minder belangrijke) stukken zoals uw werkpas en de sociale zekerheids-identificatienummers. Op het CGVS, verklaart u vervolgens – in lijn met DVZ – dat jullie dossier werd overgemaakt aan de PGR.

Omtrent dit bezoek aan de PGR, verklaarde u bij DVZ: "die zeiden dat we een dossier moesten indienen, maar we zeiden dat we dat al hadden gedaan. Ze zeiden dat het moeilijk was zonder dossier" (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, stelt u dat de PGR-werknemer – van wie u noch de naam, noch het ontmoetingsadres kan geven (NPO 2, p. 9) – weldegelijk bevestigde dat er een dossier naar hem was gestuurd, maar dat dit niet volledig was. Hij vertelde u dat er geen bewijs toegevoegd was dat Kangamba u nog geld schuldig zou zijn. De loonfiche, dewelke u had overhandigd aan J., was niet aanwezig in het dossier (NPO 1, p. 18; NPO 2, p. 7, 9-10). Verder, verklaarde u ook eerst, omtrent dit bezoek aan de PGR, dat alle 15-17 ontslagen werknemers aanwezig waren (NPO 2, p. 8). Echter, later stelt u dat u na jullie ontslag niet meer heeft gesproken met de andere ontslagen werknemers (NPO 2, p. 12), dit terwijl het bezoek aan de PGR na uw ontslag plaatsvond (NPO 1, p. 18). Verder, verklaart u dat jullie erna eerst terugkeerden naar het kantoor om J. te zoeken en te vragen waar de loonfiche was. Toen u haar niet vond op kantoor, bent u naar de werf gegaan, ook daar was zij niet aanwezig. Er ontstonden problemen toen enkele collega's op deze werf de toegangspoort gesloten hadden en de politie kwam toe. Vervolgens zou u telefoon gekregen hebben dat u naar de PGR diende te gaan de volgende dag. (NPO 1, p. 18-19.) Echter, in uw tweede interview, stelt u dat u J. drie keer heeft gezocht, in plaats van twee keer (kantoor en werf) en dat de problemen met de poort en de politie op die derde plek plaatsvonden (NPO 2, p. 10-11). U probeerde deze tegenstrijdigheid nog recht te zetten in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (per mail van uw advocaat d.d. 17/03/2022), maar post-factum verklaringen kunnen deze tegenstrijdigheid niet zomaar rechtzetten. Er werd u letterlijk door de Protection Officer gevraagd 'u zocht J. drie keer op dezelfde dag, die tweede?' waarop u antwoordt 'correct' (NPO 2, p. 11).

Uw verklaringen bij DVZ gaan als volgt verder: "ik werd daar uiteindelijk door een generaal bedreigd tijdens een onderhandeling. Hij zei dat als we zouden blijven aandringen in dat dossier dat ons leven in gevaar zou zijn" (CGVS-V, p. 2). Ook hier wijken uw verklaringen voor het CGVS sterk af. U stelt dat C.M. een oproep kreeg van de PGR-werknemer met de vraag om langs te komen. U, E. en C.M. gingen daarop naar het PGRkantoor. De werknemer stelde dat Kangamba met jullie wou onderhandelen, maar, in de plaats daarvan, werden jullie door hem bedreigd. Iets later, kwam een tweede persoon binnen en ook hij bedreigde jullie. U identificeerde deze persoon als Bento Bento (NPO 1, p. 20, 32). Echter, tijdens uw tweede interview op het CGVS, verklaart u dat Kangamba en Bento Bento samen binnenkwamen: "de man kwam binnen met een derde partij waar wij geen relatie mee hebben." U stelt opnieuw dat deze persoon Bento Bento was, maar verklaart niet te weten waarom hij aanwezig was of waarom hij u bedreigde (NPO 2, p. 10). Later, nogmaals gevraagd, stelt u opnieuw dat hij later binnenkwam dan Kangamba (NPO 2, p. 11). Naast bovenstaande tegenstrijdigheid omtrent de binnenkomst van Bento Bento, merkt het CGVS op dat u bij DVZ absoluut geen melding maakt van deze tweede persoon die u zou bedreigd hebben. Bovendien, spreekt u bij DVZ nog vaagweg over 'een generaal,' en niet specifiek over Bento Kangamba. De vaststelling dat u één van uw vervolgens vaagweg omschrijft als 'een generaal,' om enkel later te spreken over Kangamba, alsook dat u volledig nalaat uw andere vervolger, Bento Bento, te vermelden bij DVZ, plaatst sterke twijfels bij uw aangehaalde vrees en vervolging door desbetreffende personen. Immers, waar de 'CGVS Vragenlijst' niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan er wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zulke essentiële elementen als de naam van uw vervolgers reeds volledig en bij naam vermeldt, zeker indien het twee prominente en zeer bekende personen binnen de Angolese elite betreft (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Niet enkel de inhoud, maar ook de timing van uw verklaringen voor DVZ, verschilt van deze voor het CGVS. Bij DVZ stelde u in januari naar HR te zijn geweest, waar niets werd opgelost en u vervolgens naar de PGR werd doorverwezen. Daar zou uw dossier niet zijn toegekomen en werd u uiteindelijk bedreigd door een generaal, tijdens een onderhandeling. In september 2019 bent u uiteindelijk ontslagen. (CGVS-V, p. 2.) Voor het CGVS verklaart u echter in januari op kantoor geroepen te zijn bij Kangamba, van hem te horen gekregen te hebben dat jullie in juni betaald zou worden en een bewijs gekregen te hebben van het loon dat hij jullie nog moest. Jullie zouden normaal doorgewerkt hebben tot 25 augustus en vervolgens twee dagen gestaakt hebben, waarna jullie op 1 september geen toegang

meer kregen tot de werf, daar jullie ontslagen waren. Pas nadat jullie vernamen ontslagen te zijn, zouden jullie naar J., de verantwoordelijke van personeelszaken gegaan zijn. (NPO 1, p. 17.)

Verder, maakt u op het CGVS ook melding van uw vriend E.. Hij zou een opname gemaakt hebben van de bedreigingen, maar werd later vermoord door een politieagent, waarbij zijn telefoon met de opname ook is verdwenen (NPO 1, p. 20, 26-29). Bij DVZ, maakt u hier nergens melding van. Gezien u verklaart te vrezen dat E. werd vermoord door een politieman gestuurd door Kangamba, kan er niet worden ingezien waarom u dit ernstig feit niet reeds zou vermelden bij DVZ. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, wordt er van een verzoeker verwacht dat hij alle essentiële en zwaarwichtige elementen reeds aanhaalt bij DVZ. Het nalaten roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van desbetreffende gebeurtenissen, in casu: het bestaan van een opname en de daaropvolgende moord van uw collega E.. Er zijn nog meer belangrijke elementen die u naliet te vertellen bij DVZ. Zo verklaart u op het CGVS dat tijdens het politiebezoek van 7 september – hetgeen u ook vermeldde bij DVZ – de politie illegale wapens en drugs heeft verstoppt bij u thuis. Erna zijn ze teruggekomen, om een onderzoek te voeren en vonden ze deze drugs en wapens. Ze beweerden daarop dat u betrokken was in een illegale handel. Hierbij dienen twee bemerkingen gemaakt te worden. Ten eerste, maakt u bij DVZ geen melding van deze gebeurtenissen tijdens het politiebezoek. Ten tweede, is het ook geheel onlogisch dat de politie eerst de wapens en drugs zou verstoppen om vervolgens weg te gaan en opnieuw terug te komen om ze te 'vinden.' Het zou immers veel gemakkelijker zijn voor hun om gewoon de drugs en wapens die ze bijhadden onmiddellijk te 'vinden' of om simpelweg in hun verslag te schrijven dat ze drugs en wapens hebben gevonden. Er kan niet worden ingezien waarom ze door al deze moeite zouden gaan om u te beschuldigen (NPO 1, p. 20-21). Bovendien verklaart u eerst, omtrent de gebeurtenissen na het politiebezoek: "toen ik terug thuiskwam, wist ik van niets" om vervolgens, vrijwel onmiddellijk na deze verklaring, te stellen "toen ik onderweg was, heb ik een oproep gekregen van C.Mo.. ... Hij heeft me gezegd dat ik een plek moest zoeken waar ik kon blijven tot we konden zien wat we konden doen in verband met dit geval. Hij zei dat ik zeker niet terug naar huis mocht teruggaan. Ik ben naar het huis van een vriend gegaan." (NPO 1, p. 21). Tijdens uw tweede CGVS-onderhoud, stelt u dan weer dat toen ze u thuis kwamen zoeken, u al niet meer thuis woonde, maar in het huis van een vriend (NPO 2, p. 17).

U gaat vervolgens verder bij DVZ met "ik heb ook deelgenomen aan die manifestatie, omdat alles misliep in mijn land" (CGVS-V, p. 2). Echter, op het CGVS, koppelt u uw deelname expliciet aan uw persoonlijke problemen. In tegenstelling tot uw algemene reden – 'alles liep mis in het land' – verklaart u dat u uw problemen rechtstreeks wou uitklaren en oplossen met de president door deel te nemen aan de manifestatie. U stelt hierover: "mijn doel was om mijn problemen op te lossen, mijn onrechtvaardigheid op te lossen. Ze kwamen mijn huis binnen alsof ik een moordenaar was, dat ik niet betaald werd, dat ik met belangrijke mensen ging praten, maar ik kreeg geen geld. Op die dag, had ik de opname me mij. Het was de dag dat de president in het parlement was om een publieke speech te geven. Ik dacht 'ik heb dat bewijs met mij.' Voor mij was het dat ik dat bewijs had, de president was aanwezig in het parlement om een toespraak te geven. Ik zou hem kunnen bereiken, een vergadering hebben met het bewijs om dingen uit te klaren. Ik dacht aan een situatie in 2017. Toen was er ook een manifestatie, de president, er was een groep mensen met problemen en ze hebben hem bereikt. Die groep had dan een vergadering achter gesloten deuren met hem. Het gebeurde eerder. Ik dacht dat dit met mij ook zou gebeuren. Ik had bewijs." Vervolgens gevraagd naar die situatie in 2017 – degene waarop u uw idee baseert dat de president u zou kunnen helpen – kan u hierover noch zeggen wanneer het was, noch zeggen wie die groep was. Ook omtrent hun problemen bent u bijzonder vaag en stelt dat het in die periode meer de moeilijkheden van het land waren, maar dat u geen idee heeft van een volledig beeld van hun problemen. Gezien u hierop uw idee baseert dat de president u zou kunnen helpen met uw problemen, mag er van u wel verwacht worden dat u iets beter op de hoogte bent van deze eerdere situatie (NPO 1, p. 21, 31; NPO 2, p. 17-18).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen omtrent tegenstrijdigheden en lacunes in uw DVZverklaringen, laat toe om reeds ernstige vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Het CGVS is er zich van bewust dat er op DVZ wordt gevraagd een korte samenvatting te geven van de vervolgingsfeiten. Desalniettemin, mag er van u verwacht worden dat u alle centrale en ernstige feiten reeds vermeldt bij DVZ, alsook dat uw latere verklaringen voor het CGVS consistent zijn onderling, en met eerdere verklaringen voor andere instanties. De vaststelling dat dit niet het geval blijkt te zijn, tast dan ook hun geloofwaardigheid sterk aan.

Het CGVS maakt nog meer vaststellingen dewelke de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten en vrees, die reeds ernstig was aangetast, volledig onderuit halen.

Ten eerste, **kunnen er bij bovenstaande deelname aan de manifestatie nog meer bedenkingen gemaakt worden.** Immers, u kan hierover slechts summier informatie geven én u legt ook verscheidene tegenstrijdige verklaringen af tussen uw eerste en tweede interview op het CGVS. Op het eerste CGVS-interview, wordt u gevraagd door wie de manifestatie was georganiseerd, waarop u antwoordt dat het activisten waren. Gevraagd naar de naam van de groep, stelt u deze niet te weten. Verder, verklaart u dat de manifestatie eerst de 11e zou zijn maar dan niet kon doorgaan, omdat er reeds politie op straat aanwezig was. Ze werd daarop uitgesteld naar de 15e. Gevraagd naar hoe u had gehoord over de manifestatie, stelt u hierover te hebben gelezen op het internet en dat C.M. ook één van de activisten kende (NPO 1, p. 31). Tijdens uw tweede interview, wordt u opnieuw gevraagd naar hoe u wist van deze manifestatie, waarop u nu antwoordt dat u het eerst wist van een vriend waar u bijwoonde, maar dat C.M. ook op de hoogte was van manifestaties. Hij zou zo eerst gesproken hebben over een manifestatie op 10 oktober, dewelke niet was doorgegaan, en zei vervolgens dat de manifestatie van 15 oktober een goede was om aan deel te nemen, omdat niemand hiervan op de hoogte was – an sich al opmerkelijk gezien u eerder beweerde hierover te hebben gelezen op het internet. Gevraagd of die van 10 oktober dezelfde was als die van 15 oktober, antwoordt u dat het niet dezelfde manifestatie betrof. Nogmaals, ter bevestiging, gevraagd of het dus niet dezelfde manifestatie betrof die simpelweg was uitgesteld van 10 naar 15 oktober, bevestigt u opnieuw dat het niet dezelfde was. Gevraagd of die van 15 oktober steeds op die dag was gepland of dat er eerste een andere datum was voorzien, verklaart u dat ze steeds voor 15 oktober was gepland. Immers, de manifestatie was gelinkt aan de toespraak die de president zou houden op die dag (NPO 2, p. 19). **Het CGVS merkt op dat u zowel tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe u op de hoogte was van de manifestatie als wanneer deze manifestatie was gepland. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan.**

Bovendien, wordt er u ook gevraagd of u de opname heeft besproken met de activisten, waarop u 'nee' antwoordt. Gevraagd of het niet makkelijker zou zijn om hen te laten helpen met de opname, stelt u dat u niet wist wat hun reactie of gedachten zou zijn en dat het bijgevolg nog moeilijker zou kunnen worden om rechtvaardigheid te bekomen. Gevraagd of het niet makkelijker is om hulp te krijgen van activisten die strijden tegen het regime dan van de president die deel uitmaakt van het regime, stelt u dat de manifestaties tegen het regime en de situatie in het land zijn, maar dat uw probleem met één persoon was – het CGVS merkt hier ook op dat u spreekt van één persoon en niet twee (Kangamba én Bento Bento – en dat u niet weet of iemand van de activisten hem misschien kent en dat ze tegen u zouden kunnen ingaan. Vervolgens, gevraagd waarom u die opname niet naar een nieuwszender of mensenrechtengroep heeft gestuurd, stelt u de media moeilijk te bereiken is zonder contact en bereidwilligheid om het te brengen. U stelt verder dat u het bewijs bij u hield en dat je nooit weet wat iemand zijn reactie zal zijn (NPO 2, p. 28). **Waar het CGVS nog begrip kan opbrengen voor uw aarzeling op de opname te delen met andere mensen omdat men niet weet hoe deze persoon zal reageren, kan er niet worden ingezien waarom u uit alle mogelijke opties – e.g. andere activisten, media, mensenrechtengroepen – de president van Angola uitkiest als de beste persoon om u te helpen met uw probleem.** Gezien uw beweringen dat de media al moeilijk te bereiken is, kunnen er serieuze vraagtekens geplaatst worden bij uw idee dat de president makkelijker te bereiken zou zijn. Er kan niet worden ingezien waarom u hem zou kiezen boven, bijvoorbeeld, een mensenrechtengroep. Uw advocaat haar verklaring dat u dacht dat de president zou luisteren omdat Kangamba een belangrijk figuur is (NPO 2, p. 28), doet aan deze vaststelling geen afbreuk. **Uw voorgaande inconsistente verklaringen m.b.t. uw deelname aan de manifestatie – tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS én tussen uw verklaringen voor het CGVS onderling – gecombineerd met uw weinig overtuigende reden voor deelname – dewelke nota bene verschilt van uw opgegeven reden bij DVZ – maakt dat er absoluut geen geloof meer gehecht kan worden aan uw deelname aan de manifestatie. Hieruit volgt dat er ook geen geloof meer gehecht kan worden aan uw daaropvolgende opsluiting.**

Betreffende de opname van E., dient ook nog opgemerkt te worden dat waar u tijdens uw eerste interview stelt enkel tegen Mo. – van wie u de volledige naam niet kent (NPO 2, p. 14) – te hebben gezegd wat er was gebeurd en dat u hiervan bewijzen had, maar dat u hem niet de opname heeft bezorgd (NPO 1, p. 20), stelt u plots tijdens uw tweede interview dat u aan Mo. heeft gevraagd of hij de tape aan iemand anders heeft getoond, hetgeen dus impliceert dat ook Mo. in het bezit was van die tape (NPO 2, p. 14).

Later stelt u dan opnieuw dat u het enkel tegen hem heeft gezegd, maar niet heeft getoond (NPO 2, p. 15). **Gezien het belang van deze opname, kunnen er van u consistente verklaringen worden verwacht omtrent wie deze tape heeft gezien of gekregen, en wanneer.**

Ten tweede, zijn uw verklaringen betreffende uw ontsnapping uit de gevangenis ook **allerminst consistent**. Bij DVZ, verklaarde u: "ik ben gevlucht met de hulp van een generaal met wie mijn broer contact had. Hij was een oud-strijder" (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste interview op het CGVS, verklaart u eerst dat uw laatste verblijf in Angola in Camama 1 was in het huis van Ch. (Ch.). U stelt Ch. zijn volledige naam niet te kennen, maar omschrijft hem vervolgens als: "het is de meneer die ons geholpen heeft om te vluchten uit de gevangenis en die ons verborgen heeft" (NPO 1, p. 8). Later, verklaart u echter dat het generaal Kat. (Kap.) is die u heeft geholpen om te vluchten uit de gevangenis (NPO 1, p. 26-27). Verder, stelt u ook nog dat uw broer ervoor heeft gezorgd dat jullie konden vluchten uit de gevangenis (NPO 1, p. 26). Gevraagd hoe hij wist dat jullie in de gevangenis zaten – u had immers al geen contact meer sinds de begrafenis van uw moeder (d.d. 2017) (NPO 1, p. 10; NPO 2, p. 21) – stelt u dat 'iemand' het hem heeft verteld, maar u weet niet wie (NPO 1, p. 27). Tijdens uw tweede interview, wordt u opnieuw gevraagd naar uw ontsnapping. Over Ch., stelt u noch hem te kennen, noch te weten waarom u naar zijn huis werd gebracht. U verklaart: "ik weet niks. Ik weet alleen dat toen we wegliepen uit de gevangenis, dat de persoon ons naar Ch.'s huis bracht. Ik weet niet waarom" (NPO 2, p. 16). Opnieuw gevraagd naar wie uw ontsnapping heeft georganiseerd, antwoordt u nu: "ik woonde niet met mijn broer. We woonden niet in dezelfde provincie, maar wanneer ik wegliep van de gevangenis naar Ch.'s huis, hij kwam naar Ch.'s huis. Ik zag hem daar. Ik denk dat hij betrokken was in de ontsnapping. Hij kwam naar daar om me te helpen." Gewezen op het feit dat u praat over 'ik denk' en gevraagd of u het hem dan niet heeft gevraagd, antwoordt u dat u dat niet heeft gedaan, maar het wel denkt. Gevraagd of u dan niet nieuwsgierig was naar wie u hielp te ontsnappen, stelt u dat u geen contact meer heeft gehad met uw broer na de begrafenis van uw moeder en gezien hij daar plotseling was in het huis van Ch., dat hij betrokken moet zijn geweest. Gevraagd naar hoe uw broer wist dat u werd vastgehouden en dat hij naar Ch. huis moest gaan, antwoordt u: "het is zoals ik zei. Ik denk dat hij betrokken was. Ik denk dat hij het wist, omdat hij naar Ch.'s kwam. Niemand wist dat ik daar was en niemand wist het adres. Hij was daar. Ik denk dat hij dat wist. Zonder hulp, zou het voor mijn broer onmogelijk zijn om dat adres van Ch. te vinden. Hij was daar." Nogmaals gevraagd hoe hij dit wist, antwoordt u: "ik weet dat niet. Ik weet het niet exact. Ik denk, voor mij is het logisch, hij heeft alles geregeld om mij te helpen of hij heeft met iemand gepraat misschien om mijn ontsnapping te organiseren. Hoe hij dit wist, dat weet ik niet." Nogmaals gevraagd of u aan iemand heeft gevraagd hoe uw ontsnapping was geregeld, antwoordt u: "ik was niet geïnteresseerd in hoe ik hulp kreeg. Ik was blij dat ik hulp had. Erna, toen ik alles zei wat er gebeurd was in de gevangenis aan een persoon die mijn broer kende; al die pijn en martelingen en dat ik wou vertrekken. Niemand wou me helpen. Mijn broer drong aan en kon hem overtuigen om mij te helpen, om te vertrekken, dit was door mijn broer. Ik was alleen blij. Het interesseerde mij niet vanwaar de oplossingen kwamen" (NPO 2, p. 20-21). **Het feit dat u er niet in slaagt om een consistente verklaringen te geven over uw ontsnapping en de personen die hierbij betrokken waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, dewelke hierboven reeds ongeloofwaardig werden gevonden, sterk.** Immers, waar u eerst stelt dat het een generaal was met wie uw broer contact had, stelt u vervolgens dat Ch. u hielp te ontsnappen, waarna u opnieuw verklaart dat het generaal Kat. was op verzoek van broer, om tot slot, te stellen dat u denkt dat het uw broer was die iets heeft geregeld door 'met iemand' te praten. U werd ook geconfronteerd met deze inconsistenties, waarop u stelt: "ik heb mezelf zo uitgedrukt over de hulp van mijn familie, van mijn broer, omdat ik geen ander idee had. Ik heb dit met overtuiging gezegd, maar ik weet het niet zeker. Als iemand dit vroeg, ik heb geen antwoord. De hulp waar ik zeker van ben, is van mijn familie die waarschijnlijk iets heeft gedaan met de invloed van Kap.. Dat is waarom ik Kap. heb geantwoord" (NPO 2, p. 27). Er kan echter niet worden ingezien waarom u zich tijdens uw eerste interview niet zo heeft uitgedrukt. Uw antwoord lijkt dan ook eerder een poging om uw verklaringen alsnog in lijn te krijgen. Bijkomend, spreekt u in uw tweede interview niet eens over generaal Kat., maar stelt u vaagweg dat uw broer met 'iemand' heeft gesproken. **Verder, is ook het gegeven dat u noch interesse toont in uw ontsnapping en wie hiervoor verantwoordelijk was, noch in waarom uw broer met wie u ruim twee jaar geen contact had ineens aanwezig is bij uw ontsnapping, compleet onaannemelijk.** Waar het CGVS kan inzien dat dit niet uw eerste vraag is na uw ontsnapping – zoals verklaart door u: "je moet begrijpen dat de omstandigheden waarvan ik wegliep, mentaal was ik niet goed, mijn eerste reactie was als ik mijn broer bij Ch.'s zag, was blijdschap. Ik was blij dat hij daar was en dat ik vrij was. Ik dacht aan niets anders" (NPO 2, p. 21) – dient te worden opgemerkt dat u een volledige maand in het huis van Ch. hebt doorgebracht. Dat dit niet éénmaal zou zijn opgekomen, is geheel onwaarschijnlijk.

Ook uw verdere verklaringen waarin u stelt dat generaal Kat. u eerst niet wou helpen het land te ontsnappen, pas na aandringen van uw broer (NPO, 30), zijn op zijn minst opvallend te noemen. U verklaart dat uw broer opmerkte dat G. zijn vlucht aan het voorbereiden was met Kat.. Uw broer heeft daarop aan Kat. gevraagd om u op dezelfde manier te helpen. Echter, nadat u vertelde wat er was gebeurd en hoe u in de gevangenis terechtgekomen was, weigerde hij u te helpen en stelde dat u in een moeilijke situatie zat, dat u twee publieke figuren had zwart gemaakt. Hij antwoordde dat als men vernam dat hij u geholpen had, hij ook problemen zou hebben. Er kan echter niet worden ingezien waarom, ten eerste, Kat. zich niet zou informeren over waarom u vastzat vooraleer hij u hielp te ontsnappen uit de gevangenis, en ten tweede, dat hij u toch beslist te helpen door een simpele belofte van u dat u hem niet zou verklikken indien u toch zou worden aangehouden (NPO, 1, p. 27, 30). Bijkomend, zijn uw antwoorden in uw tweede interview niet geheel in lijn. Er wordt u dan gevraagd met wie u Angola verliet, waarop u antwoordt met A. en G.. Gevraagd hoe G. zijn reis werd georganiseerd, antwoordt u dat hij samen met u en C.M. uit de gevangenis was ontsnapt. Nogmaals gevraagd hoe zijn reis werd geregeld, hoe het kwam dat jullie samen uit Angola zijn vertrokken met A., stelt u dit niet te weten. Gesuggereerd of het misschien kwam doordat zijn reis ook door generaal Kat. werd geregeld, antwoordt u 'ja.' Gevraagd waarom u dit dan niet eerder zei, antwoordt u ontwijkend "het is moeilijk om uw vraag te voorspellen." (NPO 2, p. 22). Aangezien u tijdens uw eerste onderhoud juist expliciet stelt dat G. zijn reis aan het regelen was met Kat., maar dat Kat. terughoudend was om ook uw reis te regelen, kan niet ingezien worden waarom u dit tijdens uw tweede onderhoud niet zonder meer kan antwoorden op de vraag hoe G. zijn reis werd geregeld.

Bovenstaande vaststellingen omtrent tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw ontsnapping uit de gevangenis, alsook verscheidene onwaarschijnlijke elementen, bevestigen voorgaande conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw opsluiting.

Verder, haalt u het einde van het tweede interview aan, wanneer gevraagd of u nog heeft geprobeerd om informatie te verkrijgen over uw huidige situatie in Angola, "in het begin ja, ik had contact met de pastoor waar mijn zus mee samenleefde. Ik had contact met hem. Toen ik wist dat hij vervolgd werd, ook met de dood van Miguel in die periode, de priester werd ondervraagd door onbekenden, dan was ik bang en ik wou geen contact meer. Vanaf dat hij werd geïnterviewd door mensen die hij niet kende, zou het te makkelijk zijn om mij te vinden, ik was heel bang." Hij kende de personen niet. Ze vroegen hem waar u was. U stelt verder dat het moeilijk is om concrete aanwijzingen te hebben dat Kangamba u zoekt, omdat u geen contact meer kan hebben met daar (NPO 2, p. 25). Deze beweringen zijn echt zeer opvallend gezien uw verklaringen tijdens het eerste CGVS-interview waar u verklaarde, gevraagd naar contact met mensen in Angola sinds u in Europa bent, "ik heb alleen contacten gehad met mijn zus, maar ik ben daarmee gestopt." U stelde dat u hiermee was gestopt, omdat ze ondervraagd kon worden. Het laatste contact was in december 2020 (NPO 1, p. 11). **Uw verklaringen tijdens het tweede interview kunnen dan ook niet anders gezien worden dan een poging om uw problemen verder aan te dikken en zijn compleet ongeloofwaardig in het licht van uw eerdere verklaringen, hetgeen opnieuw een negatieve weerslag heeft op uw algehele geloofwaardigheid.**

Bij uw verklaringen omtrent de dood van uw collega E. kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. U stelt dat u reeds bij Ch. was toen u te weten kwam dat E. was vermoord. Iemand zou dit aan uw broer verteld hebben. Gevraagd wie deze 'iemand' is, stelt u dit niet te weten. Gevraagd of er iets over de moord in de media is verschenen, stelt u dat het op het journaal is geweest. Gevraagd wat er dan concreet in het journaal is verschenen, stelt u dat jullie de dag zelf niet op de hoogte waren, maar dat jullie via video's op Google hebben vastgesteld dat E. werd vermoord door een politieman. U stelt dat al uw informatie, dus inclusief uw gedetailleerde verklaringen omtrent de omstandigheden van E.'s dood, voortkomt uit informatie op het internet (o.a. YouTube en Google) (NPO 1, p. 27-30). Tijdens uw tweede interview, verklaart u nu ineens, wanneer gevraagd naar hoe u op de hoogte was van de dood van E., dat uw broer u dit heeft gezegd en dat hij een goede relatie had met de vrouw van C.M.. U stelt dat hij het misschien via haar heeft gehoord of iemand anders. Gevraagd of u dan niet aan uw broer heeft gevraagd wie hem dit heeft verteld, antwoordt u dat u geen idee had om het te vragen. U stelt dat jullie vervolgens in het nieuws hebben gekeken om te zien of het E. was (NPO 2, p. 23). Bijkomend, gezien u tijdens uw eerste interview verklaarde dat u uw gedetailleerd relaas omtrent de dood van E. heeft gebaseerd op informatie uit de media – meer bepaald video's en commentaren op Google en YouTube – én dat er een journaaluitzending is geweest én, tijdens uw tweede interview, stelt u dat camera's van een bedrijf alles hadden gefilmd inclusief zijn dood (NPO 1, p. 27-30; NPO 2, p. 23), wordt er u gevraagd om iets van deze informatie over te maken aan het CGVS, waarop u stelt de videolink niet te hebben en voegt hier nog aan toe "ten tweede, om die video te vinden is moeilijk, hij is waarschijnlijk al

verwijderd." Er wordt u duidelijk gemaakt dat deze informatie zeer belangrijk is en of u deze alsnog kan overmaken aan het CGVS (NPO 2, p. 27). Doch ontving het CGVS tot op heden geen informatie van u. **Het is weinig aannemelijk dat over dergelijke gebeurtenis, dewelke op verscheidene mediakanalen zou verschenen zijn, op heden niets meer kan worden teruggevonden. De vaststelling dat u nalaat enige bewijselementen voor te leggen, gecombineerd met bovenstaande inconsistenties over hoe u op de hoogte raakte van deze feiten, doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.**

Daarnaast **rusten uw verklaringen betreffende de dood van uw andere collega, C.M., op een bijzonder hoge graad aan toevalligheid en veronderstelling.** Zo stelt u dat u heeft gehoord over de dood van C.M. via iemand van uw kerk in België, waarover u verklaart: "hij zei dat hij naar een begrafenis ging. We zongen in de kerk. Ik speel piano. Hij is zanger. Toen zei hij dat hij de volgende repetitie niet aanwezig zou zijn, omdat hij naar een begrafenis in Frankrijk moest van familie die gestorven was. Uit curiositeit, stelde ik hem daar vragen over. Toen legde hij uit dat iemand van zijn familie gestorven was op een manier die hij niet begreep. Het is dan dat hij uitgelegd heeft wie die persoon was en dan besepte ik wie het was." Verder, baseert u het feit dat Miguel in 'vreemde' omstandigheden is gestorven louter en alleen op het feit dat de familie een COVID test vroeg na zijn dood, maar deze niet heeft gekregen (NPO 1, p. 32-33; NPO 2, p. 25).

Tot slot, legt u ook **inconsistente en vage verklaringen af over uw werk bij Ezaquefil en uw baas Kangamba.**

Omtrent uw werk blijken uw verklaringen niet geheel consistent. Tijdens uw eerste interview op het CGVS, verklaart u sinds 2016 te werken bij Ezaquefil (NPO 1, p. 6), maar tijdens uw tweede interview stelt u daar pas sinds 2017 te werken (NPO 2, p. 6). Verder, gezien u tijdens uw eerste interview op het CGVS herhaaldelijk spreekt over twee collega's – E. en C.M. – beide betrokken bij uw problemen, wordt u aan de start van uw tweede interview gevraagd naar uw collega's bij Ezaquefil. U wordt gevraagd naar de namen van uw collega's uit het elektriciteitsdepartement, waarop u stelt dat het moeilijk is om ze allemaal te herinneren. Gezegd dat u degene die u zich kan herinneren mag opsommen, antwoordt u 'E., J., R. en S.' Gevraagd of u nog collega's van andere departementen kent, dus niet noodzakelijk van uw eigen departement, stelt u dat u deze personen niet kent (NPO 2, p. 6-7). Pas wanneer er later wordt ingegaan op uw problemen en meer bepaald wie er aanwezig was bij het tweede bezoek aan de PGR – door u in het eerste interview verklaart: E. en C.M. – vraagt u plotseling aan de Protection Officer: "ik zou nog graag terugkomen op een eerdere vraag. Bedoelde u bij mijn collega's alleen in mijn departement of ook in het algemeen?". Erop gewezen dat er u duidelijk om beide werd gevraagd, antwoordt u nu dat u weldegelijk collega's kent die voor andere departementen werken, zoals Meneer W. en C.M. (NPO 2, p. 6-8). Bovendien, gevraagd naar volledige namen van E. en C.M., stelt u deze niet te weten (NPO 1, p. 8; NPO 2, p. 7-8). Het is op zijn minst opvallend dat u niet de volledige namen kent van de personen waar u meermaals mee bent gaan onderhandelen omtrent de loonproblemen (NPO 1, p. 16-21; NPO 2, p. 8-9). Het is maar weinig waarschijnlijk dat u hun volledige naam hier nooit hebt opgevangen. **Bovenstaande vaststellingen omtrent inconsistenties en vaagheden over essentiële elementen en personen in uw relaas ondermijnen uw geloofwaardigheid nog meer.**

Ook omtrent Kangamba die baas werd van uw bedrijf, blijft u vaag. U stelt dat wanneer u startte bij het bedrijf Kangamba niet de baas was, maar dat hij in 2018 tevoorschijn kwam en zei dat hij de eigenaar was. Gevraagd naar hoe hij eigenaar werd van het bedrijf, stelt u dit niet te weten. Gezien u zelf verklaarde dat hij de eigenaar van het bedrijf werd, wordt u gevraagd wat u toch kan vertellen over deze overgang in leiderschap, waarop u simpelweg antwoordt: "nee, ik weet er niks over." Gevraagd naar hoe u dan wist dat hij de eigenaar was, antwoordt u: "we hadden ervoor instructies gekregen van de huidige directeur die vertrok, hij zei dat er een nieuwe persoon zou komen en dan zagen we dat Kangamba hem verving." Gevraagd of er dan niemand vragen heeft gesteld over dat hij er ineens was, stelt u dat dit niet het geval was, dat hij zich simpelweg presenteerde als de nieuwe eigenaar. Gevraagd naar wat Kangamba deed in jullie bedrijf, stelt u dat hij het werk controleerde en dat als er een nieuw project en budget was hij orders kwam geven. Voor de rest deed hij niets anders in het bedrijf. U stelt dat hij nog vele andere bedrijven heeft, maar kent enkel 'Ozai Commercial.' Later vermeldt u ook een voetbalclub (NPO 2, p. 4-6, 26). U kan ook geen enkele vorm van 'bewijs' – geen document, geen artikel, geen foto, etc. – voorleggen dat Kangamba linkt aan uw bedrijf (NPO 2, p. 26). **Uw vage verklaringen, alsook het gebrek aan enig bewijselement dat Kangamba de eigenaar was van uw bedrijf, tasten uw geloofwaardigheid aan.**

U stelt later in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (per mail van uw advocaat d.d. 17/03/2022) dat u wenst te verduidelijken dat u niet weet hoe hij eigenaar is geworden, omdat u dit niet heeft gevraagd. U stelt niet te weten of andere mensen dit hebben gevraagd. Bovenstaande verduidelijking neemt echter niet weg dat u bijzonder vaag en onwetend bent over de aankomst van Kangamba in uw bedrijf.

Uit bovenstaande veelheid aan vaststellingen, meer bepaald met betrekking tot uw deelname aan de manifestatie, uw ontsnapping uit de gevangenis, gebeurtenissen nadat u het land heeft verlaten, de dood van uw twee andere collega's E. en C.M. en uw werk bij Ezaquefil, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat zowel de geloofwaardigheid van deze individuele gebeurtenissen als uw algemene geloofwaardigheid volledig onderuit is gehaald. Immers, u legt herhaaldelijk tegenstrijdige en vage verklaringen af betreffende kernelementen van uw relaas. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dan ook dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde uw originele Angolese identiteitskaart voor bij DVZ, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunt, dewelke niet meteen ter discussie staan. Daarnaast, legde u ook uw Ezaquefil werkkaart voor, dewelke uw tewerkstelling en functie (elektricien) ondersteunt, hetgeen ook niet meteen ter discussie staat, doch evenmin bewijst dat u inderdaad voor een bedrijf geleid door Kangamba werkte, noch dat Kangamba u geld schuldig zou zijn of dat hij u bedreigde. Daarnaast, legde u ook een medisch attest neer, waarin uw arts een aantal letsels heeft vastgesteld, alsook dat deze compatibel zijn met fysieke agressie. Dit document kan aan bovenstaande redenering niets veranderen, daar u deze verwondingen op verschillende manieren kan hebben opgelopen. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een letsel is opgelopen. Het is dan ook om deze reden dat uw arts zich beperkt tot de stelling dat uw letsel 'compatibel' is, zonder uitspraak te doen over de precieze feitelijke omstandigheden. Bijgevolg kan dit attest de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander licht plaatsen.

Betreffende uw reisweg en reisdocumenten kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

*U legt geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen. Uw verklaringen met betrekking tot uw reis zijn bovendien weinig aannemelijk. U stelt immers dat 'A.' uw reis heeft geregeld en dat hij het paspoort in handen had. Hij zou het u enkel hebben overhandigd toen jullie het vliegtuig opstapten, waarop u het heeft getoond aan de persoon die aan de deur stond. Er wordt u verscheidene keren gevraagd of u iets over het paspoort kunt vertellen, waarop u stelt dat u het niet heeft geopend of bekeken. U kan noch een naam, noch enkel ander detail over het paspoort – met uitzondering dat u denkt dat het zwart was – geven. U kan ook niets over een eventueel visum vertellen. Gevraagd wat u zou doen indien iemand, bijvoorbeeld de douane, u om een naam zou hebben gevraagd, stelt u simpelweg dat niemand u iets heeft gevraagd. Gevraagd of A. u iets had gezegd dat u moest antwoorden indien er vragen werden gesteld op de luchthaven, antwoordt u "neen" (NPO 1, p. 12-13). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. **Dat u (en uw begeleider) het risico zouden nemen te reizen zonder zelfs maar de naam te kennen die op het paspoort vermeld werd, is dan ook niet geloofwaardig.** Erop gewezen dat u toch minstens zou moeten weten onder welke naam u reist, antwoordt u simpelweg dat u A. vertrouwde dat het paspoort goed was en dat u meer bang was om uw kans te missen dan om te kijken onder welke naam u reisde (NPO 2, p. 24). Dit verklaart echter absoluut niet waarom u het paspoort niet eens bekeken heeft. Ook opmerkelijk is dat u bij DVZ wel in staat was te vertellen dat er een Portugees visum aanwezig was in het paspoort geregeld door A. (Verklaring DVZ d.d. 06/08/2020, hierna DVZ-V, p. 10). Bijkomend, verklaarde u bij aanvang van uw CGVS-interview ook nooit documenten te hebben gehad dewelke op een andere naam stonden (NPO 1, p. 4) én stelde u bij DVZ legaal te zijn gereisd (DVZ-V, p. 12). Ondanks dat u eerst verklaart nooit Angola te hebben verlaten voor uw definitieve vertrek, noch enige plannen te hebben gehad om Angola te verlaten, noch andere plannen buiten uw definitieve vertrek (NPO 1, p. 10), verklaart u later toch reeds een paspoort te hebben aangevraagd en gekregen van de Angolese autoriteiten begin 2018 (NPO 1, p. 14). In uw tweede interview, maakt u hier plotseling 2016 of 2017 van (NPO 2, p. 24). U stelt hierover plotseling dat u de intentie had om spullen te komen in Namibië (NPO 1, p. 15). Waar het al kan worden opgemerkt dat u over deze plannen voorheen niets vermeldde, blijkt ook uit uw visumaanvraag dat uw paspoort werd uitgereikt in april 2019 (zie*

administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u simpelweg dat dit u niets zegt en dat u uw paspoort in 2016 of 2017 heeft aangevraagd (NPO 2, p. 27-28).

Uw wisselende verklaringen over uw reisplannen en over uw reisdocumenten doen verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, dewelke reeds fundamenteel was aangetast.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 maart 2022 en op 21 juni 2022. In bovenstaande analyse, werd er reeds op een aantal van uw opmerkingen gereageerd. Wat betreft uw opmerking dat u de vragen na 'Eindpagina' niet begrijpt en dat deze niet corresponderen met uw persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat dit vragen betreffen dewelke beantwoord moeten worden in een persoonlijk onderhoud. In uw geval werden deze reeds gesteld en beantwoord tijdens het persoonlijk onderhoud, vandaar dat er simpelweg werd vermeld 'zie boven'. De nog overige opmerkingen hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de appreciatiefout en schending van:

"- de artikel 1 A, 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 en de artikelen 48/3 tot 48/8 en 57/5quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- de artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het EVRM) ;
- de artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest);
- de artikelen 4, 9 en 10 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten (hierna de "erkenningsrichtlijn" genoemd);
- de artikel 17 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming (hierna de "procedurerichtlijn" genoemd);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

2.2. In hoofddede: toekenning van het "vluchtelingenstatus"

a) De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die welke tijdens de CGRA-gesprekken werden afgelegd

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij tussen zijn gesprek bij de Dienst vreemdelingenzaken en zijn twee gesprekken bij het CGVS uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd en dat hij bij de Dienst vreemdelingenzaken niet alle elementen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft vermeld. Het lijkt ons essentieel om aan te dringen op het interview bij de vreemdelingendienst. Verzoeker heeft niet de gelegenheid gehad om elk element van zijn verhaal uitvoerig uiteen te zetten. Hij werd herhaaldelijk onderbroken door de ondervrager, die hem opdroeg zijn opmerkingen kort te houden, hem beval alleen te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld en hem eraan herinnerde dat hij tijdens het verhoor op het CGVS alle details van zijn verhaal kon geven. Verzoeker heeft zich dus uiteraard beperkt tot het vertellen van zijn verhaal en van zijn vrees voor vervolging in grote lijnen,

zonder eraan te denken, op dat moment in de procedure en geconfronteerd met dergelijke eisen van de vreemdelingendienst, elke specifieke gebeurtenis te vertellen die zijn verhaal vormde.

Het CGVS kon zijn beslissing niet baseren op de verklaringen van de asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder zijn loyaliteitsplicht, zijn fair play en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur te schenden, ook al zijn het de agenten zelf die van de asielzoekers verlangen dat zij hun verklaringen kort houden en niet in detail treden, aangezien het gedetailleerde deel van de procedure tot de bevoegdheid van het CGVS zelf behoort. Bovendien worden de weinige discrepanties of tegenstrijdigheden die het CGVS in zijn beschikking zou hebben vastgesteld, in het onderhavige verzoekschrift voldoende hersteld.

- Wat betreft de begindatum van de problemen van de aanvrager

Het CGVS verwijt verzoeker vervolgens dat hij aan de Dienst vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zijn problemen in januari 2019 waren begonnen en dat hij vervolgens aan het CGVS heeft meegedeeld dat de datum waarop zijn problemen waren begonnen 1 september 2019 was.

In werkelijkheid, en zoals aangegeven aan het CGVS, was januari 2019 het moment waarop verzoekster en de andere onbetaalde werknemers voor het eerst naar hun baas gingen om hun loon te verkrijgen. Om hen te kalmeren, beloofde laatstgenoemde dat hij hen voor de maand juni zou betalen. Het was toen, in januari 2019, dat Kangamba de schuldbekentenis schreef, ondertekend en afgestempeld met zijn handtekening, waarin stond dat hij zijn werknemers onbetaald loon verschuldigd was. Juni was aangebroken en de werknemers hadden nog steeds geen loon ontvangen. Zij gaven hun baas nog tijd, in de overtuiging dat hij zijn belofte zou nakomen. Toen 23 augustus was aangebroken - salarissen moeten op de 23ste van elke maand worden betaald - en zij nog steeds geen salaris op hun rekening zagen binnenkomen, besloten de werknemers hun rechtte halen.

Op 1 september 2019 gingen zij naar een van de bouwplaatsen van hun baas om te protesteren en dat was de dag dat zij hun namen zagen op een lijst van werknemers die ontslagen waren.

Het was ook op die dag dat zij J., Kangamba's secretaresse, human resources manager en rechterhand, ontmoetten en haar het schuldbekentenispapier gaven, in de hoop dat zij hen zou kunnen helpen.

Deze feiten en de betekenis van elk van de data, januari 2019 en september 2019, zijn door verzoeker uitvoerig toegelicht tijdens zijn twee gesprekken met het CGVS. Zoals uit deze uittreksels en de bovenstaande ontwikkelingen blijkt, dateert de bron van alle problemen van verzoekster van januari 2019 (eerste onbetaalde loon, eerste keer dat zij hun baas opzoeken en datum waarop hij de schuldbekentenis schrijft), maar beginnen de problemen tussen de twee partijen enkele maanden later, in september 2019, wanneer de werknemers, nog steeds onbetaald, ontdekken dat zij zijn ontslagen.

NPO 1. bz. 10 :

[...]

- Wat betreft de zoekopdracht van verzoekster naar J.

Het CGVS verwijt verzoeker vervolgens dat hij tijdens zijn eerste onderhoud met het CGVS heeft aangegeven dat hij in september 2019 tweemaal naar J. had gezocht en vervolgens dat hij tijdens zijn tweede onderhoud heeft aangegeven dat hij in feite driemaal naar haar had gezocht.

In een e-mail van 17 maart 2022 heeft verzoeker evenwel via zijn raadsman en met toestemming van de procedure correcties in de notities van zijn persoonlijk onderhoud aangebracht en uitdrukkelijk verklaard dat hij J. inderdaad tweemaal had opgezocht, eenmaal in zijn kantoor en eenmaal op de bouwplaats. In dit verband stelt het CGVS dat de latere verklaringen van verzoekster het niet mogelijk maken de vastgestelde tegenstrijdigheden om te keren.

Artikel 48/6, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals omgezet door artikel 4, § 1, van de erkenningsrichtlijn, bepaalt uitdrukkelijk dat [...]. Artikel 57/5quater van de wet bepaalt daarentegen dat het bureau van de commissaris-generaal verplicht is [...]. Er zij tevens aan herinnerd dat het CGVS als administratieve overheid een motiveringsplicht heeft, gebaseerd op de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aldus kon het CGVS, zonder alle voormelde bepalingen buiten beschouwing te laten, niet eenvoudigweg verklaren dat het geen rekening kon houden met de correcties van verzoekster, zonder enige andere motivering dan dat latere verklaringen geen tegenstrijdigheden konden rechtzetten. Het lijkt duidelijk dat indien personen die om internationale bescherming verzoeken in de gelegenheid worden gesteld om correcties en/of opmerkingen te maken over de notities van het persoonlijk onderhoud, dit juist is om ervoor te zorgen dat de afgelegde verklaringen door de protection officer juist zijn begrepen en getranscribeerd.

Het CGVS diende derhalve naar behoren rekening te houden met de opmerkingen en de correcties die verzoeker in de notities van zijn persoonlijk onderhoud had aangebracht, hetgeen het niet heeft gedaan.

Indien het CGVS van mening was dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig waren, had het hoogstens, met inachtneming van het beginsel van behoorlijk bestuur, om opheldering moeten vragen of verzoeker over deze punten moeten ondervragen, hetgeen ook niet is gebeurd. Dit is des te betreurenswaardiger daar het CGVS aan het einde van zijn beslissing verklaart dat rekening is gehouden met de opmerkingen en correcties van verzoeker op de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Er zij op gewezen dat dit niet het geval was.

- Wat betreft de bedreigingen van Kangamba en Bento Bento

Het CGVS verwijt verzoeker ook dat hij tijdens zijn tweede verhoor eerst heeft verklaard dat Kangamba en Bento Bento samen de kamer waren binnengekomen en hen hadden bedreigd, en later heeft verklaard dat Kangamba eerst was binnengekomen en Bento Bento later. Tijdens zijn eerste verhoor vermeldde verzoeker herhaaldelijk dat Bento Bento na Kangamba op deze bijeenkomst was aangekomen (NPO 1, blz. 20-32). Hij herhaalde deze verklaring in zijn tweede verhoor (NPO 2, blz. 11). Op bladzijde 10 van de aantekeningen bij het tweede verhoor staat dat verzoeker heeft gezegd [...]. In dit deel van de nota's zijn echter correcties aangebracht door de raadsman van verzoekster. In zijn e-mail van 17 maart 2022 heeft de raadsman de door verzoeker aangebrachte correctie als volgt verwoord (we benadrukken): [...]

Het CGVS had in zijn beslissing rekening moeten houden met de correcties die verzoekster achteraf heeft aangebracht, en had dit op zijn minst moeten motiveren. Dit was duidelijk niet het geval, en het CGVS heeft dus de artikelen 48/6 en 57/5quater van de wet, in combinatie met de motiveringsplicht, niet nageleefd.

Bovendien heeft het CGVS verzoeker verweten dat hij tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken eenvoudigweg "een generaal" heeft genoemd, zonder te preciseren dat het om Kangamba ging. Wij verwijzen naar de bovenstaande bespreking en benadrukken nogmaals dat de ambtenaren van de vreemdelingendienst verzoeker niet in de gelegenheid hebben gesteld om bijzonderheden te verstrekken, zoals de namen van zijn vervolgers. Hij werd gelast het bij algemeenheden te houden, hetgeen verzoeker heeft gedaan. De exacte naam van een persoon kan niet worden beschouwd als iets anders dan een detail. Opnieuw heeft het CGVS zijn loyaliteits- en fair play-verplichtingen en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

- Wat E. en de opname van het gesprek met Kangamba betreft

Opnieuw verwijt het CGVS verzoeker dat hij niet heeft verwezen naar E., zijn overleden collega, en naar de opname waarover deze beschikte van de bedreigingen die Kangamba en Bento Bento tegen verzoeker en de andere medewerkers van de vreemdelingendienst hebben geuit.

Wij verwijzen hier opnieuw naar de bovenstaande ontwikkelingen en naar het verloop van het onderhoud met de verzoeker bij de vreemdelingendienst. Wij wijzen er tevens op dat het relaas van verzoekster een lange periode bestrijkt en veel verschillende hoofdrolspelers en gebeurtenissen bevat. In het kader van het verhoor bij de vreemdelingendienst zou het voor hem onmogelijk zijn geweest, zonder in detail te treden, te spreken over elk van de gebeurtenissen en elk van de hoofdrolspelers in zijn verhaal, hetgeen hem overigens door de ambtenaar van de vreemdelingendienst was verboden.

- Wat betreft het bezoek van de politie aan de woning van verzoeker

Ook hier verbaast het CGVS zich erover dat de aanvrager deze gebeurtenis niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld. Wij verwijzen naar de bovenstaande bespreking.

Het CGVS is ook verbaasd dat de politie eenmaal naar de woning van verzoeker is gekomen om wapens en drugs te verbergen en vervolgens een tweede keer is teruggekomen om te doen alsof zij de wapens en drugs had gevonden en verzoeker aldus had beschuldigd, terwijl het volgens het CGVS gemakkelijker zou zijn geweest om eenmaal met de wapens en drugs te komen en deze tegelijkertijd te "vinden".

Verzoekster kan een dergelijke redenering niet volgen. De eerste politieagenten die bij verzoekers huis kwamen, waren, zoals verzoeker heeft aangegeven (NPO 1, blz. 20), gestuurd door Kangamba. Ze zochten de verzoeker, bedreigden zijn zus en schoten zelfs een kogel in de lucht. Ze verstopten ook wapens en drugs onder de matras van verzoekster. Verzoeker verklaart vervolgens dat de politie later zijn woning kwam onderzoeken en daar de wapens en drugs aantrof. Alleen al uit de notities van het persoonlijk onderhoud valt gemakkelijk af te leiden dat de politieagenten die de wapens en drugs waren komen verstopten - degenen die Kangamba's handlangers waren geweest - niet dezelfde waren die later waren gekomen en de wapens en drugs hadden gevonden. Zelfs indien het CGVS hierover twijfels had, had het deze zaak nader moeten onderzoeken en had het op zijn minst verzoekster hierover moeten ondervragen, hetgeen het niet heeft gedaan.

b) De manifestatie van oktober 2019

Het CGVS heeft vervolgens de deelname van verzoekster aan de manifestatie van oktober 2019 in twijfel getrokken. Hij verwijt hem dat hij heeft verklaard dat de oorspronkelijk voor 10 oktober geplande manifestatie was verschoven naar 15 oktober wegens de aanwezigheid van de politie op 10 oktober, dat hij aan de manifestatie van 15 oktober heeft willen deelnemen omdat het een in het geheim georganiseerde manifestatie betrof en de politie hem dus niet zou kunnen arresteren, en dat hij niet precies wist of de manifestatie van 15 oktober een vervanging was van die van 10 oktober dan wel of het om twee verschillende manifestaties ging.

[...]

Zo was de eerste manifestatie - die van 10 oktober - een grote manifestatie waaraan door de media en op het internet ruime bekendheid is gegeven, zozeer zelfs dat de politie, na op de hoogte te zijn gebracht, de manifestatie heeft verhinderd.

Vijf dagen later werd opnieuw een manifestatie georganiseerd, ditmaal in het geheim. Strikt genomen was het niet "dezelfde" manifestatie als die van de 10e, aangezien die was afgelast wegens de aanwezigheid van de politie, maar het is duidelijk dat de doelstellingen van deze twee manifestaties, zo niet dezelfde, dan toch zeer vergelijkbaar waren. De manifestatie van de 15e was dus geen "officiële" vervanging van de manifestatie van de 10e - aangezien zij clandestien en in het geheim was georganiseerd, in tegenstelling tot de manifestatie van de 10e waaraan veel ruchtbaarheid was gegeven - maar in feite, en in de hoeden van de manifestanten, is het duidelijk dat zij de manifestatie van de 15e zagen als een kans om de gemiste kans van de 10e goed te maken. Het was dus volstrekt onevenredig dat het CGVS verzoeksters verklaringen in diskrediet bracht op grond dat het niet met zekerheid kon zeggen of de demonstratie van de 15e al dan niet een exacte kopie was van die van de 10e.

Bovendien verklaarde het CGVS niette begripen hoe verzoeker via internet kennis had kunnen nemen van de manifestatie van 15 oktober, die geheim had moeten zijn. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij via internet op de hoogte was gebracht van de manifestatie van 10 oktober, aangezien aan deze eerste manifestatie in de media en op internet ruime bekendheid was gegeven, maar dat het zijn vriend C.M. was die hem op de hoogte had gebracht van de geheime manifestatie van 15 oktober.

Gelet op de kennelijke verwarring tijdens verzoekers twee gesprekken over de twee data van de manifestatie, diende het CGVS zijn vragen duidelijker en zorgvuldiger te stellen, zodat zowel de tolk als verzoeker begrepen op welke manifestatie de protection officer doelde. Dit lijkt duidelijk niet het geval te zijn geweest bij lezing van de aantekeningen van de hoorzittingen, waar het niet mogelijk is te onderscheiden naar welke manifestatie wordt verwezen wanneer de data niet uitdrukkelijk zijn vermeld. Het CGVS gaat aldus voorbij aan zijn verplichtingen van grondigheid, loyaliteit en fair play.

Voorts verklaarde het CGVS niet te begrijpen waarom verzoeker had getracht de Angolese president rechtstreeks te bereiken om hulp te vragen voor de problemen die hij met zijn baas had, in plaats van zich eerst tot de media of activisten te wenden. In zijn tweede interview (NPO, blz. 17-18) legde hij echter uit dat hij hoopte de president te kunnen bereiken omdat mensen er in 2017, tijdens een soortgelijke manifestatie toen de Angolese president op bezoek was, in waren geslaagd met de president over hun problemen te praten en zelfs een gesprek met hem achter gesloten deuren hadden gekregen. Verzoeker, die over bewijzen beschikte van de bedreigingen door Kangamba, had uiteraard gehoopt dat hij dezelfde kans zou krijgen en dat hij althans zijn stem zou kunnen laten horen in de vergadering die ter gelegenheid van het bezoek van de president was bijeengeroepen. Het kan niemand worden verweten dat hij hoop koestert, hoe naïef ook, wanneer hij wordt geconfronteerd met een onrecht als dat waarmee verzoeker is geconfronteerd.

c) E.'s opname

Vervolgens stelt het CGVS dat de verklaringen van verzoeker over de door E. gemaakte opname tegenstrijdig zijn. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij eerst heeft verklaard dat hij alleen met Mo. over de opname had gesproken zonder deze aan hem te hebben getoond of gegeven, en hem vervolgens heeft gevraagd of hij de opname aan iemand had getoond, hetgeen zou impliceren dat Mo. in het bezit van de opname was.

De aantekeningen van de hoorzitting, zoals vermeld door het CGVS zelf, zijn echter duidelijk (NPO 2, blz. 14):

[...]

Het was dus Mo. die aan verzoeker vroeg of hij de opname aan iemand anders had laten zien, en niet andersom. Niet alleen toont dit argument van het CGVS eens te meer het gebrek aan grondigheid in zijn besluitvorming aan, maar het versterkt ook verzoekers geloofwaardigheid, aangezien de verklaringen die hij met betrekking tot deze opname heeft afgelegd, samenhangend en geloofwaardig zijn. Het CGVS diende verzoeksters rekening eerlijker, zorgvuldiger en in elk geval grondiger te onderzoeken, hetgeen het duidelijk niet heeft gedaan.

d) Zijn ontsnapping uit de gevangenis en zijn vlucht uit het land

Wat zijn ontsnapping uit de gevangenis betreft, verwijt het CGVS verzoeker dat hij niet precies kan zeggen wie hem heeft geholpen om uit de gevangenis te ontsnappen en dat hij op dit punt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Allereerst moet worden teruggekomen op de feiten die verzoeker in de gevangenis heeft meegemaakt, zoals hij die uitdrukkelijk in verband heeft gebracht met de CG RA (NPO 1, blz. 24-25):

[...]

Ondanks de ernst van de feiten die verzoeker tijdens zijn detentie heeft ondervonden, terwijl deze zeer duidelijk neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en moeten worden beschouwd als vervolging in het verleden in de zin van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980, maakt het CGVS hiervan in zijn beslissing op geen enkel moment gewag. Daarmee miskent zij zonder enige twijfel bovengenoemde bepalingen in combinatie met artikel 48/6 van de wet, haar motiveringsplicht, haar verplichting tot zorgvuldigheid en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

Bovendien verklaren deze ernstige vervolgingen, die het CGVS nog steeds niet heeft geanalyseerd, voldoende waarom verzoeker, toen hij uit de gevangenis wist te ontsnappen, niet heeft getracht te achterhalen wie precies verantwoordelijk was voor zijn ontsnapping. Hij kwam aan in het huis van Ch., zijn gastheer, waar zijn broer zich bevond, en leidde daaruit af dat het zijn broer was die contact had opgenomen met generaal Kat. om hen te hulp te komen. Het is onredelijk te verwachten dat iemand die net uit de hel ontsnapt is, er aan denkt de ins en outs van zijn ontsnapping te vragen. Op dat moment voelde verzoeker alleen maar de vreugde om eindelijk uit de gevangenis te zijn, maar ook de angst om weer gepakt te worden en dus de urgentie om de ontsnapping uit het land te organiseren (NPO 2, blz. 21):

[...]

Wat de vlucht uit het land betreft, verwijt het CGVS verzoeker inconsistentie in zijn verschillende verklaringen, zowel tijdens het eerste gesprek als tijdens het tweede gesprek. Verzoeker heeft echter duidelijk aangegeven dat zijn broer de hulp van generaal Kat. had ingeroepen nadat hij had ontdekt dat het generaal Kat. was die de ontsnapping van G. had georganiseerd. Het CGVS baseert zich vervolgens op een moment in het tweede verhoor waarop duidelijk blijkt dat er bij de verzoeker verwarring bestaat - die te wijten kan zijn aan de intensiteit van dit soort verhoor, aan de vertaling van de vragen en antwoorden of aan de wijze waarop de vragen worden gesteld - tussen de ontsnapping uit de gevangenis en de vlucht uit het land:

[...]

Dit kan verzoeker redelijkerwijs niet worden verweten, temeer daar zijn geloofwaardigheid niet is aangetast, aangezien hij reeds tijdens het eerste verhoor te kennen had gegeven dat G. zijn vlucht uit het land met hulp van generaal Kat. had georganiseerd en dat het om die reden was dat verzoekers broer hem ook om hulp had gevraagd. In een dergelijke context lijkt het onevenredig dat het CGVS zich op deze lichte verwarring beroept om verzoeksters relaas in diskrediet te brengen. Overeenkomstig artikel 48/6 en zijn verplichtingen tot zorgvuldigheid en motivering had het CGRA rekening moeten houden met alle verklaringen die verzoeker tijdens het eerste en het tweede onderhoud heeft afgelegd, op grond waarvan het had kunnen vaststellen dat verzoekers verklaringen over zijn vlucht uit het land en die van G. coherent waren.

e) De contacten van verzoeker met zijn zus

Wat verzoekers overige contacten met Angola betreft, verwijt het CGVS hem te hebben verklaard dat hij alleen contacten had met zijn zuster (NPO 1, blz. 11) en vervolgens te hebben verklaard dat hij contacten had met de pastoor die zijn zuster ontving, maar dat hij alle contacten had verbroken nadat deze door onbekenden was ondervraagd over verzoeker (NPO 2, blz. 25). Het CGVS verwijt verzoeker dus dat hij met zijn verklaringen tijdens het tweede onderhoud heeft geprobeerd zijn problemen te verergeren.

Indien het CGVS echter de zaak verder had onderzocht en verzoeker hierover had ondervraagd, zou het hebben ontdekt dat verzoekers contact met zijn zuster van meet af aan via de pastoor verliep, die de zorg voor zijn zuster op zich had genomen en de schakel tussen haar en verzoeker vormde. Toen verzoeker tijdens het eerste onderhoud verklaarde dat hij bang was dat zijn zuster iets zou overkomen indien zij hun contact voortzetten, was deze verklaring derhalve niet onverenigbaar met, en vormde zij zelfs een aanvulling op, de latere verklaringen tijdens het tweede onderhoud, volgens welke de pastoor door onbekenden was ondervraagd over verzoeker. Het ligt voor de hand dat, indien de verzoeker verneemt dat de pastoor die zijn zuster ontvangt over hem wordt ondervraagd, hij bang wordt voor zijn zuster zelf en alle contact met haar/de pastoor verbreekt.

Het CGVS was dus verplicht om op complementaire wijze rekening te houden met de verklaringen van het eerste en het tweede onderhoud, hetgeen het heeft nagelaten, met miskenning van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 in samenhang met de verplichtingen van grondigheid en getrouwheid en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

f) De dood van E. en C.M.

Wat de dood van E. betreft, verwijt het CGVS verzoeker dat hij eerst heeft verklaard dat hij het overlijden van E. via de media had vernomen en vervolgens, in een tweede fase, heeft verklaard dat het zijn broer was die hem over de dood van E. had ingelicht.

In het eerste verhoor (NPO 1, blz. 27-28) verklaart verzoeker echter duidelijk dat hij de dood van zijn vriend E. van zijn broer heeft vernomen en dat hij pas daarna meer informatie op internet heeft gezocht en de betrokken video heeft gevonden:

[...]

Dit eerste relaas stemt overeen met dat van verzoeker in het tweede gesprek (NPO 2, blz. 23):

[...]

Het CGVS heeft bij de analyse van verzoeksters verklaringen en rekening opnieuw zijn zorgvuldigheids- en loyaliteitsplicht geschonden.

Om te beginnen verneemt verzoeker van zijn broer dat E. is overleden, en vervolgens tracht hij deze informatie te bevestigen en meer informatie te verkrijgen door op het internet te zoeken. Daar vindt hij de video in kwestie, die hij in het eerste interview als volgt beschrijft (NPO 1, blz. 28-29):

[...]

Met betrekking tot deze video heeft het CGVS verzoeker verweten dat hij geen bewijs van het bestaan ervan heeft geleverd, hoewel hij had verklaard dat hij de video op internet had gevonden. Zoals verzoeker reeds tijdens zijn tweede verhoor had aangegeven, is de video inmiddels van de belangrijkste internetkanalen verwijderd en niet meer terug te vinden zoals destijds, ondanks alle inspanningen van verzoeker, die bereid was mee te werken, om de video terug te vinden. Niettemin geeft verzoekster, zoals uit het bovenstaande uittreksel blijkt, een uitvoerige beschrijving van de video, hetgeen voldoende bewijs is voor het bestaan ervan.

Wat de dood van C.M. betreft, verwijt het CGVS verzoeker dat hij zich baseert op toevalligheden en vermoedens. Afgezien van het feit dat het CGVS in zijn beslissing verwijst naar de verkeerde bladzijde van de aantekeningen van het tweede onderhoud (bladzijde 25 in plaats van bladzijde 23) - waaruit opnieuw zijn gebrek aan grondigheid blijkt - blijkt uit de aantekeningen (eerste en tweede onderhoud) dat het CGVS verzoeker niet verder heeft ondervraagd over de dood van Cota Miguel en over de wijze waarop verzoeker van deze gebeurtenis op de hoogte was geraakt maar meteen een ander onderwerp heeft aangesneden (NPO 1, blz. 33):

[...]

Indien het CGVS meer informatie wenste over de omstandigheden van de dood van C.M. en over de wijze waarop verzoeker daarvan kennis had gekregen, had het verzoeker hierover nader moeten ondervragen, hetgeen hij duidelijk niet heeft gedaan.

g) Het werk en de baas van de aanvrager

Het CGVS heeft verzoeker ook verweten dat hij vage en onnauwkeurige verklaringen heeft afgelegd over de onderneming waar hij werkte (Ezaquefil) en zijn baas (Kangamba). Zo wordt de verzoeker verweten dat hij eerst verklaarde dat hij geen andere werknemers in andere afdelingen van het bedrijf kende en vervolgens enkele minuten later op de vraag terugkwam en de namen van andere werknemers in het bedrijf noemde (NPO 2, blz. 6-8).

Afgezien van het feit dat het CGVS verzoeker niet kon verwijten, zonder zijn plicht tot loyaliteit, zorgvuldigheid en fair play te verzaken, dat hij was teruggekomen op een vraag die hij verkeerd leek te hebben begrepen om nader te preciseren wat hij, met inachtneming van zijn verplichting tot volledige medewerking, had gezegd, bleek er tijdens het tweede onderhoud verwarring te zijn ontstaan over de term "collega". Hoewel de aanwezige tolk de protection officer duidelijk had gemaakt dat de term "collega" in het Portugees verschillende betekenissen heeft en niet systematisch verwijst naar een collega op het werk (NPO 2, blz. 15), leek de beschermingsfunctionaris daar in casu geen rekening mee te houden, aangezien hij verzoeker verweet dat hij een vraag die niettemin juist over zijn collega's ging, verkeerd had begrepen. Aldus heeft het CGVS eens te meer zijn loyaliteits-, billijkheids- en zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het CGVS was ook verbaasd dat verzoeker de volledige namen van zijn collega's niet kende. Klager wenste te benadrukken dat het in Angola niet gebruikelijk is de achternaam van collega's of vrienden te kennen. Iedereen wordt uitsluitend bij zijn voornaam of een bijnaam genoemd.

In een dergelijke context is het dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker het CGVS niet de volledige namen van zijn collega's kon geven.

Het CGVS verwijt verzoekster ook dat zij niet duidelijk heeft kunnen uitleggen hoe Kangamba de baas van de onderneming Ezaquefil is geworden. Er zij aan herinnerd dat verzoeker slechts een werknemer van een grote onderneming was en dat het derhalve onredelijk is om van een "gewone" werknemer te verwachten dat hij precies weet wat er op de hoogste niveaus speelt en derhalve op de hoogte is van de wijze waarop veranderingen in het management plaatsvinden. Voorts had het CGVS, indien het wilde nagaan of Kangamba - die, zoals het CGVS naar behoren heeft opgemerkt, een bekende figuur in Angola is - inderdaad de baas van Ezaquefil is, dit nader moeten onderzoeken, hetgeen het duidelijk niet heeft gedaan.

Ten slotte verklaarde het CGVS aan het begin van het besluit dat het niet begreep waarom een zo belangrijke figuur als Kangamba zo persoonlijk betrokken zou raken bij een verhaal over onbetaalde salarissen. Het is echter duidelijk dat het hier niet alleen gaat om een verhaal over onbetaalde salarissen, maar ook om mensen, waaronder verzoekster, die het aandurven hun verzet te tonen tegen een zo belangrijke figuur als Kangamba. Het gaat Kangamba dus niet zozeer om onbetaald loon, maar veeleer om het feit dat hij zich niet door zijn werknemers laat "belonen". Een figuur met een dergelijk aura op de Angolese publieke scène kan het zich niet veroorloven te zwijgen terwijl sommige van zijn medewerkers hem proberen te ondermijnen en zelfs zo ver gaan dat zij met de president proberen te praten. Het CGVS had verzoeker hierover moeten ondervragen, indien het dit nodig achtte, hetgeen hij niet heeft gedaan.

h) Door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag ingediende documenten

Met betrekking tot het door verzoeker overgelegde medisch attest, waarin wordt verklaard dat verschillende littekens wijzen op een fysieke aanval, verklaart het CGVS dat het de betekenis van het besluit niet kan terugdraaien en dat een arts niet met zekerheid kan verklaren dat de door hem vastgestelde littekens zich hebben voorgedaan in de door verzoeker beschreven omstandigheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een medisch attest dat ernstige verwondingen aantoont [...]

Het CGVS kon dus niet, zonder voorbij te gaan aan artikel 3 EVRM en aan zijn motiveringsplicht krachtens artikel 41 van het Handvest, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het door verzoeker overgelegde medisch attest aldus afwijzen zonder nader onderzoek in te stellen naar de oorsprong van het in het medisch attest vastgestelde letsel.

Bovendien heeft het CGVS verklaard dat het niet kon geloven dat verzoeker had kunnen reizen met een paspoort dat niet van hem was, zonder de naam te kunnen geven van de persoon aan wie het paspoort toebehoorde. Het is van essentieel belang te bedenken dat de verzoeker het land in angst en haast heeft verlaten. De reis was niet door hem georganiseerd, hij vertrouwde de persoon die hem begeleidde, Adam. Zelfs indien hij tijdens de reis in het paspoort heeft gekeken en heeft gezien op wiens naam het stond, is het heel normaal dat hij zich die naam nu niet herinnert. Niet alleen vond de reis in kwestie plaats in een noodsituatie en in angst, maar we hebben het hier over een reis die verscheidene jaren geleden plaatsvond.

Ten slotte verklaart het CGVS dat het rekening heeft gehouden met de opmerkingen en correcties die verzoeker na de twee persoonlijke gesprekken heeft aangebracht, hetgeen niet het geval was, zoals blijkt uit de bovenstaande ontwikkelingen. Het is in strijd met de artikelen 57/5quater en 48/6 van de wet van 15 december 1980, zoals hierboven reeds is uiteengezet

i) Conclusie

[...]

2.3. In ondergeschikte orde: toekenning van het "subsidaire beschermingsstatus"

[...]

2.4. In uiterst ondergeschikte orde: vernietiging van de bestreden beslissing

[...]

2.2. Bij aanvullende nota van 9 november 2022 voegt verzoeker de YouTube-link van een fragment uit het nieuwsprogramma Fala Angola (TV Zimbo) van 16 januari 2020 en een psychologisch rapport, opgesteld op 15 september 2022.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn.

Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 4, 9 en 10 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, artikel 17 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming. Hij licht echter niet toe op welke wijze de bestreden beslissing door voormelde bepalingen geschonden wordt.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker zijn Angolese identiteitskaart heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Noch verzoekers nationaliteit, noch zijn identiteit worden in deze betwist.

Daarnaast stelde verweerder in de bestreden beslissing evenwel terecht vast dat verzoeker geen documenten heeft bijgebracht ter ondersteuning van zijn reisweg en bovendien wisselende en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn reisweg en reisdocumenten. De terechte en pertinente motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Betreffende uw reisweg en reisdocumenten kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

U legt geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen. Uw verklaringen met betrekking tot uw reis zijn bovendien weinig aannemelijk. U stelt immers dat ‘A.’ uw reis heeft geregeld en dat hij het paspoort in handen had. Hij zou het u enkel hebben overhandigd toen jullie het vliegtuig opstapten, waarop u het heeft getoond aan de persoon die aan de deur stond. Er wordt u verscheidene keren gevraagd of u iets over het paspoort kunt vertellen, waarop u stelt dat u het niet heeft geopend of bekeken. U kan noch een naam, noch enkel ander detail over het paspoort – met uitzondering dat u denkt dat het zwart was – geven. U kan ook niets over een eventueel visum vertellen. Gevraagd wat u zou doen indien iemand, bijvoorbeeld de douane, u om een naam zou hebben gevraagd, stelt u simpelweg dat niemand u iets heeft gevraagd. Gevraagd of A. u iets had gezegd dat u moest antwoorden indien er vragen werden gesteld op de luchthaven, antwoordt u “neen” (NPO 1, p. 12-13). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u (en uw begeleider) het risico zouden nemen te reizen zonder zelfs maar de naam te kennen die op het paspoort vermeld werd, is dan ook niet geloofwaardig. Erop gewezen dat u toch minstens zou moeten weten onder welke naam u reist, antwoordt u simpelweg dat u A. vertrouwde dat het paspoort goed was en dat u meer bang was om uw kans te missen dan om te kijken onder welke naam u reisde (NPO 2, p. 24). Dit verklaart echter absoluut niet waarom u het paspoort niet eens bekeken heeft.

Ook opmerkelijk is dat u bij DVZ wel in staat was te vertellen dat er een Portugees visum aanwezig was in het paspoort geregeld door A. (Verklaring DVZ d.d. 06/08/2020, hierna DVZ-V, p. 10). Bijkomend, verklaarde u bij aanvang van uw CGVS-interview ook nooit documenten te hebben gehad dewelke op een andere naam stonden (NPO 1, p. 4) én stelde u bij DVZ legaal te zijn gereisd (DVZ-V, p. 12). Ondanks dat u eerst verklaart nooit Angola te hebben verlaten voor uw definitieve vertrek, noch enige plannen te hebben gehad om Angola te verlaten, noch andere plannen buiten uw definitieve vertrek (NPO 1, p. 10), verklaart u later toch reeds een paspoort te hebben aangevraagd en gekregen van de Angolese autoriteiten begin 2018 (NPO 1, p. 14). In uw tweede interview, maakt u hier plotseling 2016 of 2017 van (NPO 2, p. 24). U stelt hierover plotseling dat u de intentie had om spullen te komen in Namibië (NPO 1, p. 15). Waar het al kan worden opgemerkt dat u over deze plannen voorheen niets vermeldde, blijkt ook uit uw visumaanvraag dat uw paspoort werd uitgereikt in april 2019 (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u simpelweg dat dit u niets zegt en dat u uw paspoort in 2016 of 2017 heeft aangevraagd (NPO 2, p. 27-28).

Uw wisselende verklaringen over uw reisplannen en over uw reisdocumenten doen verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, dewelke reeds fundamenteel was aangetast.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn begeleider A. vertrouwde en Angola in angst en haast heeft verlaten, kan dit niet verschonen dat verzoeker geen kennis had van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde. Zoals verweerder terecht opmerkt, worden passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld stond, is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar verzoeker dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf in gevaar zou brengen.

Verzoeker stelt nog dat hij, zelfs indien hij naar het paspoort gekeken had, de naam niet meer zou weten omdat het zo lang geleden is. Het is echter net de vaststelling dat hij toen niet gekeken heeft, en aldus een illegale reis zou hebben ondernomen zonder enige kennis van zijn valse identiteit, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voormelde vaststellingen inzake de afwezigheid van enige reisdocumenten en verzoekers onaannemelijke en incoherente verklaringen dienaangaande doen afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

6. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door generaal Bento Kangamba en Bento Bento, de eerste secretaris van de regeringspartij MPLA. Verzoeker werkte voor het dienstverlenend bedrijf Ezaquefil, waarvan Bento Kangamba sinds 2018 baas was. Bento Kangamba en Bento Bento zouden verzoeker bedreigd hebben nadat verzoeker en zijn collega's hadden geklaagd dat hun loon niet werd uitbetaald. Verzoeker zou tevens gearresteerd zijn omwille van zijn (geplande) deelname aan een manifestatie.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De elementen van deze motivering zijn als volgt:

- het is opmerkelijk dat een belangrijk persoon als Bento Kangamba zich persoonlijk zou bezighouden met de uitbetalingsproblemen van arbeiders, laat staan dat hij hen persoonlijk zou bedreigen en hier zelfs een andere, eveneens prominente persoon bij zou betrekken, namelijk Bento Bento;
- aangezien verzoeker het enige bewijs dat Kangamba verzoeker nog geld moest, aan J. heeft gegeven, valt niet in te zien waarom Bento Kangamba verzoeker nog diende te bedreigen;
- verzoeker legt lacunaire en tegenstrijdige verklaringen af voor de DVZ en het CGVS (inzake de tijdsbepaling en timing van de gebeurtenissen, de loonfiche, het bezoek aan de PGR, zijn vervolgers, zijn collega E., de gebeurtenissen tijdens het politiebezoek, verzoekers motivatie voor zijn deelname aan de manifestatie);
- verzoeker maakt zijn deelname aan de manifestatie niet aannemelijk omdat hij over de manifestatie slechts summier informatie kon geven, hij hierover inconsistente verklaringen heeft afgelegd (zowel

tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS als tussen de twee persoonlijke onderhouden bij het CGVS) en zijn reden voor deelname, waarover hij wijzigende verklaringen aflegt, niet overtuigend is;

- verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping uit de gevangenis en de hierbij betrokken personen zijn inconsistent en onaannemelijk;
- verzoeker legt wijzigende verklaringen af over de contacten die hij had met personen in Angola;
- verzoekers verklaringen over de dood van zijn collega, C.M., berusten op een hoge graad aan toevalligheid en veronderstelling;
- verzoeker toont niet aan dat Bento Kangamba de baas was van Ezaquefil.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, mede gelet op wat volgt, geheel in gebreke blijft.

7. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens de persoonlijke onderhouden bij verweerder (notities van het persoonlijk onderhoud van 20 januari 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1); notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2)) legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij tijdens het interview bij de DVZ niet de kans had om elk element uitvoerig uiteen te zetten en gevraagd werd om het kort te houden.

Te dezen wordt vastgesteld dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ erop gewezen werd dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Portugees en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen bij de DVZ inzake de voorgehouden gebeurtenissen en problemen op verschillende punten verschillen van zijn verklaringen bij het CGVS.

Omtrent de start, het verloop en de timing van verzoekers problemen motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

"Bij DVZ, verklaarde u het volgende over de start van uw problemen: "dit begon in 01/2019, we gingen naar HR, daar vroegen ze naar onze werkpas zodat ze konden onderzoeken hoeveel ze ons nog moesten. Dan begonnen ze onder andere onze identificatienummers bij de sociale zekerheid te vragen, maar uiteindelijk hebben ze niets opgelost. Ze zeiden dat ons dossier was overgemaakt naar PGR" (CGVS Vragenlijst d.d. 06/08/2020, hierna CGVSV, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, situeert u deze gebeurtenissen op 1 september 2019. U stelt dat J. van personeelszaken reeds op de hoogte was van het ontslag. Zij heeft verscheidene documenten gevraagd, waaronder de loonfiche die Kangamba had opgesteld (NPO 1, p. 17-18; NPO 2, p. 10). Gezien deze loonfiche een belangrijk element is in uw relaas – een bewijs van de gemaakte afspraken met Kangamba – kan er niet worden ingezien waarom u hierover niets heeft vermeld bij DVZ, terwijl u wel melding maakt van (minder belangrijke) stukken zoals uw werkpas en de sociale zekerheid-identificatienummers. Op het CGVS, verklaart u vervolgens – in lijn met DVZ – dat jullie dossier werd overgemaakt aan de PGR.

Omtrent dit bezoek aan de PGR, verklaarde u bij DVZ: "die zeiden dat we een dossier moesten indienen, maar we zeiden dat we dat al hadden gedaan. Ze zeiden dat het moeilijk was zonder dossier"

(CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, stelt u dat de PGR-werknemer – van wie u noch de naam, noch het ontmoetingsadres kan geven (NPO 2, p. 9) – weldegelijk bevestigde dat er een dossier naar hem was gestuurd, maar dat dit niet volledig was. Hij vertelde u dat er geen bewijs toegevoegd was dat Kangamba u nog geld schuldig zou zijn. De loonfiche, dewelke u had overhandigd aan J., was niet aanwezig in het dossier (NPO 1, p. 18; NPO 2, p. 7, 9-10). Verder, verklaarde u ook eerst, omtrent dit bezoek aan de PGR, dat alle 15-17 ontslagen werknemers aanwezig waren (NPO 2, p. 8). Echter, later stelt u dat u na jullie ontslag niet meer heeft gesproken met de andere ontslagen werknemers (NPO 2, p. 12), dit terwijl het bezoek aan de PGR na uw ontslag plaatsvond (NPO 1, p. 18).

[...]

Niet enkel de inhoud, maar ook de timing van uw verklaringen voor DVZ, verschilt van deze voor het CGVS. Bij DVZ stelde u in januari naar HR te zijn geweest, waar niets werd opgelost en u vervolgens naar de PGR werd doorverwezen. Daar zou uw dossier niet zijn toegekomen en werd u uiteindelijk bedreigd door een generaal, tijdens een onderhandeling. In september 2019 bent u uiteindelijk ontslagen. (CGVS-V, p. 2.) Voor het CGVS verklaart u echter in januari op kantoor geroepen te zijn bij Kangamba, van hem te horen gekregen te hebben dat jullie in juni betaald zou worden en een bewijs gekregen te hebben van het loon dat hij jullie nog moest. Jullie zouden normaal doorgewerkt hebben tot 25 augustus en vervolgens twee dagen gestaakt hebben, waarna jullie op 1 september geen toegang meer kregen tot de werf, daar jullie ontslagen waren. Pas nadat jullie vernamen ontslagen te zijn, zouden jullie naar J., de verantwoordelijke van personeelszaken gegaan zijn. (NPO 1, p. 17.)”

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn verklaringen bij het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 10; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 17-18) en verduidelijkt hij het verloop van de gebeurtenissen. Hij bevestigt hiermee in wezen zijn verklaringen zoals afgelegd voor het CGVS. Verzoeker kan echter niet volstaan met een loutere herneming en verduidelijking van zijn verklaringen bij het CGVS om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de DVZ en het CGVS inzake de start en het verloop van zijn problemen te verschonen. De vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen blijven derhalve overeind en tasten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan.

Verder motiveert verweerder als volgt:

“Uw verklaringen bij DVZ gaan als volgt verder: “ik werd daar uiteindelijk door een generaal bedreigd tijdens een onderhandeling. Hij zei dat als we zouden blijven aandringen in dat dossier dat ons leven in gevaar zou zijn”~ (CGVS-V, p. 2). Ook hier wijken uw verklaringen voor het CGVS sterk af. U stelt dat C.M. een oproep kreeg van de PGR-werknemer met de vraag om langs te komen. U, E. en C.M. gingen daarop naar het PGRkantoor. De werknemer stelde dat Kangamba met jullie wou onderhandelen, maar, in de plaats daarvan, werden jullie door hem bedreigd. Iets later, kwam een tweede persoon binnen en ook hij bedreigde jullie. U identificeerde deze persoon als Bento Bento (NPO 1, p. 20, 32). Echter, tijdens uw tweede interview op het CGVS, verklaart u dat Kangamba en Bento Bento samen binnenkwamen: “de man kwam binnen met een derde partij waar wij geen relatie mee hebben.” U stelt opnieuw dat deze persoon Bento Bento was, maar verklaart niet te weten waarom hij aanwezig was of waarom hij u bedreigde (NPO 2, p. 10). Later, nogmaals gevraagd, stelt u opnieuw dat hij later binnenkwam dan Kangamba (NPO 2, p. 11). Naast bovenstaande tegenstrijdigheid omtrent de binnenkomst van Bento Bento, merkt het CGVS op dat u bij DVZ absoluut geen melding maakt van deze tweede persoon die u zou bedreigd hebben. Bovendien, spreekt u bij DVZ nog vaagweg over ‘een generaal,’ en niet specifiek over Bento Kangamba. De vaststelling dat u één van uw vervolgens vaagweg omschrijft als ‘een generaal,’ om enkel later te spreken over Kangamba, alsook dat u volledig nalaat uw andere vervolger, Bento Bento, te vermelden bij DVZ, plaatst sterke twijfels bij uw aangehaalde vrees en vervolging door desbetreffende personen. Immers, waar de ‘CGVS Vragenlijst’ niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan er wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zulke essentiële elementen als de naam van uw vervolgers reeds volledig en bij naam vermeldt, zeker indien het twee prominente en zeer bekende personen binnen de Angolese elite betreft (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier).”

Verzoeker biedt ook hier geen nuttig verweer tegen voormelde motivering.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de opmerkingen van zijn raadsman in de e-mail van 17 maart 2022 (*"Bij het tweede bezoek, was de PGR persoon waarover J. ons had verteld er. Hij bracht ons naar een kantoor met een lange tafel en veel stoelen. Hij vertelde ons dat de baas zou komen onderhandelen met ons. Het scherm wordt gebruikt om ons te beschermen. Toen kwam er een derde persoon, maar we wisten niet wie hij was."*), wijzigt dit niets aan de voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat deze derde persoon Bento Bento is (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 20, p. 32; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10-11) en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer Bento Bento binnenkwam in het PGR-kantoor. Daarnaast kan deze opmerking evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ geen gewag maakte van een tweede vervolger en volledig heeft nagelaten om Bento Bento te vermelden.

Verweerder stelde ook terecht dat verzoeker bij de DVZ melding maakte van een generaal die hem bedreigde tijdens een onderhandeling, zonder te specificeren dat het om Bento Kangamba ging. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet in de gelegenheid was om de naam van zijn vervolger te verklaren bij de DVZ. Er dient hernomen dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Aangezien Bento Kangamba een prominente en essentiële rol speelt in verzoekers asielrelaas, kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker Bento Kangamba bij zijn naam zou noemen bij de DVZ.

Over de moord op E. en de opname van het gesprek met Kangamba motiveert verweerder als volgt: *"Verder, maakt u op het CGVS ook melding van uw vriend E.. Hij zou een opname gemaakt hebben van de bedreigingen, maar werd later vermoord door een politieagent, waarbij zijn telefoon met de opname ook is verdwenen (NPO 1, p. 20, 26-29). Bij DVZ, maakt u hier nergens melding van. Gezien u verklaart te vrezen dat E. werd vermoord door een politieman gestuurd door Kangamba, kan er niet worden ingezien waarom u dit ernstig feit niet reeds zou vermelden bij DVZ. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, wordt er van een verzoeker verwacht dat hij alle essentiële en zwaarwichtige elementen reeds aanhaalt bij DVZ. Het nalaten roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van desbetreffende gebeurtenissen, in casu: het bestaan van een opname en de daaropvolgende moord van uw collega E.."*

Verzoeker biedt opnieuw geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar zijn eerder verweer inzake het verloop van het interview bij de DVZ. Andermaal dient opgemerkt dat van verzoeker wordt verwacht dat hij bij het interview bij de DVZ nauwkeurig maar kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Aangezien het bestaan van een opname en de daaropvolgende moord van zijn collega E. bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als details, kon van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij deze belangrijke elementen zou aanbrengen tijdens zijn interview bij de DVZ. Verzoekers nalatigheid om de opname en moord op zijn collega mee te delen bij de DVZ ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Hoe dan ook, indien verzoekers collega daadwerkelijk werd gedood door de politie, toont verzoeker niet aan dat ook hijzelf zou worden gevisieerd en vervolging dienen te vrezen.

Waar verzoeker andermaal verwijst naar zijn verweer in verband met het interview bij de DVZ, kan dit evenmin verschoning bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies in zijn verklaringen bij de DVZ omtrent het politiebezoek van 7 september. Verweerder motiveert terecht als volgt:

"Er zijn nog meer belangrijke elementen die u naliet te vertellen bij DVZ. Zo verklaart u op het CGVS dat tijdens het politiebezoek van 7 september – hetgeen u ook vermeldde bij DVZ – de politie illegale wapens en drugs heeft verstoopt bij u thuis. Erna zijn ze teruggekomen, om een onderzoek te voeren en vonden ze deze drugs en wapens. Ze beweerden daarop dat u betrokken was in een illegale handel. Hierbij dienen twee bemerkingen gemaakt te worden. Ten eerste, maakt u bij DVZ geen melding van deze gebeurtenissen tijdens het politiebezoek. Ten tweede, is het ook geheel onlogisch dat de politie eerst de wapens en drugs zou verstoppert om vervolgens weg te gaan en opnieuw terug te komen om ze te 'vinden.' Het zou immers veel gemakkelijker zijn voor hun om gewoon de drugs en wapens die ze bijhadden onmiddellijk te 'vinden' of om simpelweg in hun verslag te schrijven dat ze drugs en wapens hebben gevonden. Er kan niet worden ingezien waarom ze door al deze moeite zouden gaan om u te beschuldigen (NPO 1, p. 20-21).

Bovendien verklaart u eerst, omtrent de gebeurtenissen na het politiebezoek: "toen ik terug thuiskwam, wist ik van niets" om vervolgens, vrijwel onmiddellijk na deze verklaring, te stellen "toen ik onderweg was, heb ik een oproep gekregen van C.Mo.. ... Hij heeft me gezegd dat ik een plek moest zoeken waar ik kon blijven tot we konden zien wat we konden doen in verband met dit geval. Hij zei dat ik zeker niet terug naar huis mocht teruggaan. Ik ben naar het huis van een vriend gegaan." (NPO 1, p. 21). Tijdens uw tweede CGVS-onderhoud, stelt u dan weer dat toen ze u thuis kwamen zoeken, u al niet meer thuis woonde, maar in het huis van een vriend (NPO 2, p. 17)."

Verzoeker biedt geen nuttig verweer tegen deze motivering.

Verzoeker stelt louter dat hij de redenering van verweerder niet kan volgen en herneemt en verduidelijkt zijn verklaringen in verband met het verloop van de twee politiebezoeken. Hij geeft echter geen verklaring voor de terechte bemerking dat het voor de politieagenten veel gemakkelijker zou zijn geweest om de drugs en wapens die ze bijhadden gewoon onmiddellijk te 'vinden' of om simpelweg in hun verslag te schrijven dat ze drugs en wapens hebben gevonden. Er valt niet in te zien waarom ze wapens en drugs dienden te verstoppert, hiermee het risico nemend dat verzoeker deze zelf zou vinden, om deze vervolgens door een andere politie-eenheid te laten 'vinden'.

Verzoeker laat de motieven in verband met zijn wisselende verklaringen over zijn verblijfplaats ten tijde van en net na het politiebezoek ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven.

Voorts motiveert verweerder terecht als volgt:

"U gaat vervolgens verder bij DVZ met "ik heb ook deelgenomen aan die manifestatie, omdat alles misliep in mijn land" (CGVS-V, p. 2). Echter, op het CGVS, koppelt u uw deelname expliciet aan uw persoonlijke problemen. In tegenstelling tot uw algemene reden – 'alles liep mis in het land' – verklaart u dat u uw problemen rechtstreeks wou uitklaren en oplossen met de president door deel te nemen aan de manifestatie. U stelt hierover: "mijn doel was om mijn problemen op te lossen, mijn onrechtvaardigheid op te lossen. Ze kwamen mijn huis binnen alsof ik een moordenaar was, dat ik niet betaald werd, dat ik met belangrijke mensen ging praten, maar ik kreeg geen geld. Op die dag, had ik de opname me mij. Het was de dag dat de president in het parlement was om een publieke speech te geven. Ik dacht 'ik heb dat bewijs met mij.' Voor mij was het dat ik dat bewijs had, de president was aanwezig in het parlement om een toespraak te geven. Ik zou hem kunnen bereiken, een vergadering hebben met het bewijs om dingen uit te klaren. Ik dacht aan een situatie in 2017. Toen was er ook een manifestatie, de president, er was een groep mensen met problemen en ze hebben hem bereikt. Die groep had dan een vergadering achter gesloten deuren met hem. Het gebeurde eerder. Ik dacht dat dit met mij ook zou gebeuren. Ik had bewijs." Vervolgens gevraagd naar die situatie in 2017 – degene waarop u uw idee baseert dat de president u zou kunnen helpen – kan u hierover noch zeggen wanneer het was, noch zeggen wie die groep was. Ook omtrent hun problemen bent u bijzonder vaag en stelt dat het in die periode meer de moeilijkheden van het land waren, maar dat u geen idee heeft van een volledig beeld van hun problemen. Gezien u hierop uw idee baseert dat de president u zou kunnen helpen met uw problemen, mag er van u wel verwacht worden dat u iets beter op de hoogte bent van deze eerdere situatie (NPO 1, p. 21, 31; NPO 2, p. 17-18)."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voormelde terechte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief. Deze motieven blijven derhalve overeind en worden bijgetreden door de Raad.

Het geheel van voorgaande vaststellingen inzake de tegenstrijdigheden en lacunes in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van Bento Kangamba en Bento Bento. Zoals reeds herhaaldelijk aangegeven kan het verzoek om tijdens het interview bij de DVZ in het kort maar nauwkeurig te antwoorden, niet rechtvaardigen dat verzoeker nalaat dermate essentiële feiten en elementen niet of onjuist te verklaren.

8. Verder motiveert verweerder inzake de manifestatie van oktober 2019 als volgt:

*"Ten eerste, **kunnen er bij bovenstaande deelname aan de manifestatie nog meer bedenkingen gemaakt worden.** Immers, u kan hierover slechts summier informatie geven én u legt ook verscheidene tegenstrijdige verklaringen af tussen uw eerste en tweede interview op het CGVS. Op het eerste CGVS-interview, wordt u gevraagd door wie de manifestatie was georganiseerd, waarop u antwoordt dat het activisten waren. Gevraagd naar de naam van de groep, stelt u deze niet te weten. Verder, verklaart u dat de manifestatie eerst de 11e zou zijn maar dan niet kon doorgaan, omdat er reeds politie op straat*

aanwezig was. Ze werd daarop uitgesteld naar de 15e. Gevraagd naar hoe u had gehoord over de manifestatie, stelt u hierover te hebben gelezen op het internet en dat C.M. ook één van de activisten kende (NPO 1, p. 31). Tijdens uw tweede interview, wordt u opnieuw gevraagd naar hoe u wist van deze manifestatie, waarop u nu antwoordt dat u het eerst wist van een vriend waar u bijwoonde, maar dat C.M. ook op de hoogte was van manifestaties. Hij zou zo eerst gesproken hebben over een manifestatie op 10 oktober, dewelke niet was doorgegaan, en zei vervolgens dat de manifestatie van 15 oktober een goede was om aan deel te nemen, omdat niemand hiervan op de hoogte was – an sich al opmerkelijk gezien u eerder beweerde hierover te hebben gelezen op het internet. Gevraagd of die van 10 oktober dezelfde was als die van 15 oktober, antwoordt u dat het niet dezelfde manifestatie betrof. Nogmaals, ter bevestiging, gevraagd of het dus niet dezelfde manifestatie betrof die simpelweg was uitgesteld van 10 naar 15 oktober, bevestigt u opnieuw dat het niet dezelfde was. Gevraagd of die van 15 oktober steeds op die dag was gepland of dat er eerste een andere datum was voorzien, verklaart u dat ze steeds voor 15 oktober was gepland. Immers, de manifestatie was gelinkt aan de toespraak die de president zou houden op die dag (NPO 2, p. 19). **Het CGVS merkt op dat u zowel tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe u op de hoogte was van de manifestatie als wanneer deze manifestatie was gepland. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan.**

Bovendien, wordt er u ook gevraagd of u de opname heeft besproken met de activisten, waarop u 'nee' antwoordt. Gevraagd of het niet makkelijker zou zijn om hen te laten helpen met de opname, stelt u dat u niet wist wat hun reactie of gedachten zou zijn en dat het bijgevolg nog moeilijker zou kunnen worden om rechtvaardigheid te bekomen. Gevraagd of het niet makkelijker is om hulp te krijgen van activisten die strijden tegen het regime dan van de president die deel uitmaakt van het regime, stelt u dat de manifestaties tegen het regime en de situatie in het land zijn, maar dat uw probleem met één persoon was – het CGVS merkt hier ook op dat u spreekt van één persoon en niet twee (Kangamba én Bento Bento – en dat u niet weet of iemand van de activisten hem misschien kent en dat ze tegen u zouden kunnen ingaan. Vervolgens, gevraagd waarom u die opname niet naar een nieuwszender of mensenrechtengroep heeft gestuurd, stelt u de media moeilijk te bereiken is zonder contact en bereidwilligheid om het te brengen. U stelt verder dat u het bewijs bij u hield en dat je nooit weet wat iemand zijn reactie zal zijn (NPO 2, p. 28). **Waar het CGVS nog begrip kan opbrengen voor uw aarzeling op de opname te delen met andere mensen omdat men niet weet hoe deze persoon zal reageren, kan er niet worden ingezien waarom u uit alle mogelijke opties – e.g. andere activisten, media, mensenrechtengroepen – de president van Angola uitkiest als de beste persoon om u te helpen met uw probleem.** Gezien uw beweringen dat de media al moeilijk te bereiken is, kunnen er serieuze vraagtekens geplaatst worden bij uw idee dat de president makkelijker te bereiken zou zijn. Er kan niet worden ingezien waarom u hem zou kiezen boven, bijvoorbeeld, een mensenrechtengroep. Uw advocaat haar verklaring dat u dacht dat de president zou luisteren omdat Kangamba een belangrijk figuur is (NPO 2, p. 28), doet aan deze vaststelling geen afbreuk. **Uw voorgaande inconsistente verklaringen m.b.t. uw deelname aan de manifestatie – tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS én tussen uw verklaringen voor het CGVS onderling – gecombineerd met uw weinig overtuigende reden voor deelname – dewelke nota bene verschilt van uw opgegeven reden bij DVZ – maakt dat er absoluut geen geloof meer gehecht kan worden aan uw deelname aan de manifestatie. Hieruit volgt dat er ook geen geloof meer gehecht kan worden aan uw daaropvolgende opsluiting."**

Verzoekers verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van voormelde motieven.

Verzoeker citeert zijn verklaringen uit het eerste persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 31) en zijn verklaringen uit het tweede persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 19). Vervolgens legt verzoeker uit dat de eerste manifestatie – van 10 oktober – een grote manifestatie was met veel bekendheid zodat deze verhinderd werd door de politie, alsook dat er vijf dagen later een nieuwe, geheime manifestatie werd georganiseerd en dat dit officieel niet dezelfde manifestatie was als die van 10 oktober, maar in feite wel.

Verzoeker tracht in wezen de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. Er dient echter worden vastgesteld dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen.

Verder stelt verzoeker dat hij via internet op de hoogte werd gebracht van de manifestatie van 10 oktober en dat zijn vriend C.M. hem op de hoogte bracht van de geheime manifestatie. Andermaal gaat verzoeker eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen inzake de wijze waarop hij op de hoogte kwam van de manifestaties grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift louter één van de uiteenlopende versies van zijn verklaringen hieromtrent, wat geenszins volstaat om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

Voorts herneemt verzoeker in het verzoekschrift dat hij hoopte de Angolese president te bereiken tijdens de manifestatie en betoogt hij dat niemand kan verweten worden dat hij hoop koestert, hoe naïef ook. Verweerder stelde echter terecht vast dat verzoeker zijn deelname aan de manifestatie bij de DVZ nog koppelde aan een andere reden en pas bij het CGVS voor het eerst verklaarde dat hij aan de manifestatie deelnam om de Angolese president te bereiken. Waar hij nog stelt dat hem niet kan verweten hebben hoop te hebben, gaat verzoeker eraan voorbij dat het geheel is aan vaststellingen, met name verzoekers inconsistente verklaringen over de manifestatie(s), gecombineerd met zijn weinig overtuigende reden voor zijn deelname, die verweerder – terecht – hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers deelname aan de manifestatie.

De bestreden motiveringen worden niet dienend weerlegd en blijven derhalve staande.

9. Inzake verzoekers ontsnapping uit de gevangenis en zijn vlucht uit het land motiveert verweerder als volgt:

“Ten tweede, zijn uw verklaringen betreffende uw ontsnapping uit de gevangenis ook allerm minst consistent. Bij DVZ, verklaarde u: “ik ben gevlucht met de hulp van een generaal met wie mijn broer contact had. Hij was een oud-strijder”~ (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste interview op het CGVS, verklaart u eerst dat uw laatste verblijf in Angola in Camama 1 was in het huis van Ch. (Ch.). U stelt Ch. zijn volledige naam niet te kennen, maar omschrijft hem vervolgens als: “het is de meneer die ons geholpen heeft om te vluchten uit de gevangenis en die ons verborgen heeft” (NPO 1, p. 8). Later, verklaart u echter dat het generaal Kat. (Kap.) is die u heeft geholpen om te vluchten uit de gevangenis (NPO 1, p. 26-27). Verder, stelt u ook nog dat uw broer ervoor heeft gezorgd dat jullie konden vluchten uit de gevangenis (NPO 1, p. 26). Gevraagd hoe hij wist dat jullie in de gevangenis zaten – u had immers al geen contact meer sinds de begrafenis van uw moeder (d.d. 2017) (NPO 1, p. 10; NPO 2, p. 21) – stelt u dat ‘iemand’ het hem heeft verteld, maar u weet niet wie (NPO 1, p. 27). Tijdens uw tweede interview, wordt u opnieuw gevraagd naar uw ontsnapping. Over Ch., stelt u noch hem te kennen, noch te weten waarom u naar zijn huis werd gebracht. U verklaart: “ik weet niks. Ik weet alleen dat toen we wegliepen uit de gevangenis, dat de persoon ons naar Ch.’s huis bracht. Ik weet niet waarom”~ (NPO 2, p. 16). Opnieuw gevraagd naar wie uw ontsnapping heeft georganiseerd, antwoordt u nu: “ik woonde niet met mijn broer. We woonden niet in dezelfde provincie, maar wanneer ik wegliep van de gevangenis naar Ch.’s huis, hij kwam naar Ch.’s huis. Ik zag hem daar. Ik denk dat hij betrokken was in de ontsnapping. Hij kwam naar daar om me te helpen.” Gewezen op het feit dat u praat over ‘ik denk’ en gevraagd of u het hem dan niet heeft gevraagd, antwoordt u dat u dat niet heeft gedaan, maar het wel denkt. Gevraagd of u dan niet nieuwsgierig was naar wie u hielp te ontsnappen, stelt u dat u geen contact meer heeft gehad met uw broer na de begrafenis van uw moeder en gezien hij daar plotseling was in het huis van Ch., dat hij betrokken moet zijn geweest. Gevraagd naar hoe uw broer wist dat u werd vastgehouden en dat hij naar Ch. huis moest gaan, antwoordt u: “het is zoals ik zei. Ik denk dat hij betrokken was. Ik denk dat hij het wist, omdat hij naar Ch.’s kwam. Niemand wist dat ik daar was en niemand wist het adres. Hij was daar. Ik denk dat hij dat wist. Zonder hulp, zou het voor mijn broer onmogelijk zijn om dat adres van Ch. te vinden. Hij was daar.” Nogmaals gevraagd hoe hij dit wist, antwoordt u: “ik weet dat niet. Ik weet het niet exact. Ik denk, voor mij is het logisch, hij heeft alles geregeld om mij te helpen of hij heeft met iemand gepraat misschien om mijn ontsnapping te organiseren. Hoe hij dit wist, dat weet ik niet.” Nogmaals gevraagd of u aan iemand heeft gevraagd hoe uw ontsnapping was geregeld, antwoordt u: “ik was niet geïnteresseerd in hoe ik hulp kreeg. Ik was blij dat ik hulp had. Erna, toen ik alles zei wat er gebeurd was in de gevangenis aan een persoon die mijn broer kende; al die pijn en martelingen en dat ik wou vertrekken. Niemand wou me helpen. Mijn broer drong aan en kon hem overtuigen om mij te helpen, om te vertrekken, dit was door mijn broer. Ik was alleen blij. Het interesseerde mij niet vanwaar de oplossingen kwamen” (NPO 2, p. 20-21). **Het feit dat u er niet in slaagt om een consistente verklaringen te geven over uw ontsnapping en de personen die hierbij betrokken waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, dewelke hierboven reeds ongeloofwaardig werden gevonden, sterk.**

*Immers, waar u eerst stelt dat het een generaal was met wie uw broer contact had, stelt u vervolgens dat Ch. u hielp te ontsnappen, waarna u opnieuw verklaart dat het generaal Kat. was op verzoek van broer, om tot slot, te stellen dat u denkt dat het uw broer was die iets heeft geregeld door 'met iemand' te praten. U werd ook geconfronteerd met deze inconsistenties, waarop u stelt: "ik heb mezelf zo uitgedrukt over de hulp van mijn familie, van mijn broer, omdat ik geen ander idee had. Ik heb dit met overtuiging gezegd, maar ik weet het niet zeker. Als iemand dit vroeg, ik heb geen antwoord. De hulp waar ik zeker van ben, is van mijn familie die waarschijnlijk iets heeft gedaan met de invloed van Kap.. Dat is waarom ik Kap. heb geantwoord" (NPO 2, p. 27). Er kan echter niet worden ingezien waarom u zich tijdens uw eerste interview niet zo heeft uitgedrukt. Uw antwoord lijkt dan ook eerder een poging om uw verklaringen alsnog in lijn te krijgen. Bijkomend, spreekt u in uw tweede interview niet eens over generaal Kat., maar stelt u vaagweg dat uw broer met 'iemand' heeft gesproken. **Verder, is ook het gegeven dat u noch interesse toont in uw ontsnapping en wie hiervoor verantwoordelijk was, noch in waarom uw broer met wie u ruim twee jaar geen contact had ineens aanwezig is bij uw ontsnapping, compleet onaannemelijk.** Waar het CGVS kan inzien dat dit niet uw eerste vraag is na uw ontsnapping – zoals verklaart door u: "je moet begrijpen dat de omstandigheden waarvan ik wegliep, mentaal was ik niet goed, mijn eerste reactie was als ik mijn broer bij Ch.'s zag, was blijdschap. Ik was blij dat hij daar was en dat ik vrij was. Ik dacht aan niets anders" (NPO 2, p. 21) – dient te worden opgemerkt dat u een volledige maand in het huis van Ch. hebt doorgebracht. Dat dit niet éénmaal zou zijn opgekomen, is geheel onwaarschijnlijk.*

Ook uw verdere verklaringen waarin u stelt dat generaal Kat. u eerst niet wou helpen het land te ontsnappen, pas na aandringen van uw broer (NPO, 30), zijn op zijn minst opvallend te noemen. U verklaart dat uw broer opmerkte dat G. zijn vlucht aan het voorbereiden was met Kat.. Uw broer heeft daarop aan Kat. gevraagd om u op dezelfde manier te helpen. Echter, nadat u vertelde wat er was gebeurd en hoe u in de gevangenis terechtgekomen was, weigerde hij u te helpen en stelde dat u in een moeilijke situatie zat, dat u twee publieke figuren had zwart gemaakt. Hij antwoordde dat als men vernam dat hij u geholpen had, hij ook problemen zou hebben. Er kan echter niet worden ingezien waarom, ten eerste, Kat. zich niet zou informeren over waarom u vastzat vooraleer hij u hielp te ontsnappen uit de gevangenis, en ten tweede, dat hij u toch beslist te helpen door een simpele belofte van u dat u hem niet zou verklikken indien u toch zou worden aangehouden (NPO, 1, p. 27, 30). Bijkomend, zijn uw antwoorden in uw tweede interview niet geheel in lijn. Er wordt u dan gevraagd met wie u Angola verliet, waarop u antwoordt met A. en G.. Gevraagd hoe G. zijn reis werd georganiseerd, antwoordt u dat hij samen met u en C.M. uit de gevangenis was ontsnapt. Nogmaals gevraagd hoe zijn reis werd geregeld, hoe het kwam dat jullie samen uit Angola zijn vertrokken met A., stelt u dit niet te weten. Gesuggereerd of het misschien kwam doordat zijn reis ook door generaal Kat. werd geregeld, antwoordt u 'ja.' Gevraagd waarom u dit dan niet eerder zei, antwoordt u ontwijkend "het is moeilijk om uw vraag te voorspellen." (NPO 2, p. 22). Aangezien u tijdens uw eerste onderhoud juist expliciet stelt dat G. zijn reis aan het regelen was met Kat., maar dat Kat. terughoudend was om ook uw reis te regelen, kan niet ingezien worden waarom u dit tijdens uw tweede onderhoud niet zonder meer kan antwoorden op de vraag hoe G. zijn reis werd geregeld.

Bovenstaande vaststellingen omtrent tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw ontsnapping uit de gevangenis, alsook verscheidene onwaarschijnlijke elementen, bevestigen voorgaande conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw opsluiting."

Verzoeker weerlegt met zijn verweer in het verzoekschrift voormelde omstandige en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift zijn verklaringen inzake zijn beweerde ervaringen in de gevangenis en stelt dat deze ernstige vervolgingen verklaren waarom hij na zijn ontsnapping uit de gevangenis niet heeft getracht te achterhalen wie precies verantwoordelijk was voor zijn ontsnapping. Daargelaten dat niet valt in te zien waarom verzoeker na zijn ontsnapping niet meteen zou vragen wie hem geholpen heeft, kan helemaal niet worden aangenomen dat verzoeker, die na zijn ontsnapping een maand in het huis van Ch. verbleef, op geen enkel moment zou hebben geïnformeerd naar degene die hem geholpen heeft om te ontsnappen.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij duidelijk heeft aangegeven dat zijn broer de hulp van generaal Kat. had ingeroepen nadat hij had ontdekt dat het generaal Kat. was die de ontsnapping van G. had georganiseerd. Hij meent dat verweerder zich baseert op een moment tijdens het tweede onderhoud waarop duidelijk blijkt dat bij verzoeker verwarring bestaat.

Uit lezing van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud kan echter niet blijken dat er verwarring bestond. De *protection officer* stelde duidelijke vragen, die verzoeker begreep en van antwoord voorzag (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 16, p. 20-21, p. 27). Nergens wordt enig gewag gemaakt van verwarring of communicatieproblemen.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over zijn ontsnapping en de personen die hierbij betrokken waren grondslag vinden in het administratief dossier en dat het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies niet kan volstaan om deze te verschonen. Zo stelde verzoeker initieel dat het een generaal was met wie zijn broer contact had, stelt hij vervolgens dat Ch. hem hielp te ontsnappen, waarna hij verklaarde dat het generaal Kat. was op verzoek van zijn broer, om tot slot te stellen dat hij denkt dat het zijn broer was die iets heeft geregeld door 'met iemand' te praten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 10, p. 26-27; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 16, p. 20-21). Pas wanneer verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met zijn inconsistente verklaringen stelde verzoeker, *"ik heb mezelf zo uitgedrukt over de hulp van mijn familie, van mijn broer, omdat ik geen ander idee had. Ik heb dit met overtuiging gezegd, maar ik weet het niet zeker. Als iemand dit vroeg, ik heb geen antwoord. De hulp waar ik zeker van ben, is van mijn familie die waarschijnlijk iets heeft gedaan met de invloed van Kap.. Dat is waarom ik Kap. heb geantwoord"* (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 27). Samen met verweerder valt niet in te zien waarom verzoeker zich tijdens zijn eerste interview niet zo heeft uitgedrukt. Verzoekers uitleg komt voor als een poging om zijn verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen en kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen.

10. Inzake de contacten die verzoeker had met zijn zus stelt verweerder terecht als volgt:

*"Verder, haalt u het einde van het tweede interview aan, wanneer gevraagd of u nog heeft geprobeerd om informatie te verkrijgen over uw huidige situatie in Angola, "in het begin ja, ik had contact met de pastoor waar mijn zus mee samenleefde. Ik had contact met hem. Toen ik wist dat hij vervolgd werd, ook met de dood van Miguel in die periode, de priester werd ondervraagd door onbekenden, dan was ik bang en ik wou geen contact meer. Vanaf dat hij werd geïnterviewd door mensen die hij niet kende, zou het te makkelijk zijn om mij te vinden, ik was heel bang." Hij kende de personen niet. Ze vroegen hem waar u was. U stelt verder dat het moeilijk is om concrete aanwijzingen te hebben dat Kangamba u zoekt, omdat u geen contact meer kan hebben met daar (NPO 2, p. 25). Deze beweringen zijn echt zeer opvallend gezien uw verklaringen tijdens het eerste CGVS-interview waar u verklaarde, gevraagd naar contact met mensen in Angola sinds u in Europa bent, "ik heb alleen contacten gehad met mijn zus, maar ik ben daarmee gestopt." U stelde dat u hiermee was gestopt, omdat ze ondervraagd kon worden. Het laatste contact was in december 2020 (NPO 1, p. 11). **Uw verklaringen tijdens het tweede interview kunnen dan ook niet anders gezien worden dan een poging om uw problemen verder aan te dikken en zijn compleet ongeloofwaardig in het licht van uw eerdere verklaringen, hetgeen opnieuw een negatieve weerslag heeft op uw algehele geloofwaardigheid."***

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het contact met zijn zus van meet af aan via de pastoor verliep, maar dit vindt geen grond in zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waar hij geen melding maakte van deze pastoor (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 11). In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen inzake het contact met zijn zus tijdens het tweede onderhoud veel gedetailleerder waren dan tijdens het eerste onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 25). Verweerder concludeerde terecht dat verzoekers aangepaste en meer uitgebreide verklaringen tijdens het tweede onderhoud voorkomen als een poging om zijn problemen aan te dikken.

Verzoeker is voorts niet ernstig waar hij stelt dat zijn verklaringen tijdens het tweede onderhoud een aanvulling vormen op zijn verklaringen tijdens het eerste onderhoud. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die betrekking hebben op de directe aanleiding van zijn vertrek uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

11. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom een belangrijke figuur als generaal Bento Kangamba zo persoonlijk betrokken zou raken bij een verhaal over onbetaalde salarissen.

Verweerder motiveerde terecht als volgt:

"Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, is Bento Kangamba een prominent persoon binnen de Angolese regeringspartij en zelfs aangetrouwd lid van de vorige presidentsfamilie. Ook uw advocate stelt dat Kangamba een belangrijk figuur was (NPO 2, p. 28) en zelf stelt u eveneens dat hij veel bedrijven heeft, maar daar zelden te zien is, tenzij op zijn voetbalclub (NPO 2, p. 5, 26). Het is dan ook bijzonder opvallend dat hij zich persoonlijk betrokken zou bezighouden met de uitbetalingsproblemen van arbeiders, laat staan dat hij hen persoonlijk zou bedreigen en hier zelfs een andere, eveneens prominente persoon bij zou betrekken, namelijk Bento Bento, de eerste secretaris van de regeringspartij (zie informatie in de blauwe map van het administratief dossier), en voormalig gouverneur van Luanda, zoals u beweert (NPO 1, p 30-32; NPO 2, p. 10).

Bovendien, het enige bewijs dat Kangamba u geld moest, stelt u aan J. gegeven te hebben, die het vervolgens niet heeft overgemaakt aan de instantie die u zou kunnen geholpen hebben indien ze dit bewijs effectief in handen hadden (NPO 1, p 18, NPO 2, p. 9). Zelfs indien Kangamba zich persoonlijk zou bezighouden met betalingsproblemen binnen één van zijn vele bedrijven, valt niet in te zien waarom u hij nog diende te bedreigen, nu u naar eigen zeggen (en bevestigd door uw advocate) geen enkel bewijs meer had dat hij u nog geld moest (NPO 1, p 18, NPO 2, p. 28). Kangamba heeft bovendien al sinds jaar en dag een dubieuze reputatie, hij werd al eerder veroordeeld voor fraude in Angola, werd beschuldigd van mensenhandel (prostitutie) in Europa en kon er bijna gearresteerd, hij heeft ongetwijfeld andere zorgen dan het bedreigen van enkele werknemers zonder enig bewijs tegen hem en kan zich bezwaarlijk een nieuw schandaal veroorloven. Ook recent kwam hij in Angola in opspraak en werd hij korte tijd gearresteerd op verdenking van fraude. (Zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.)

Als verzoeker van internationale bescherming is het aan u om – binnen de hierboven geschetste context - van de beweerde gebeurtenissen en vervolgingsfeiten alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Daarnaast, wordt er van u ook verwacht dat u alle stukken en documenten die van belang zijn voor de staving van uw verzoek, zo spoedig mogelijk overlegt. U werd ook op deze plichten gewezen door de Protection Officer op het CGVS. Het niet voldoen aan uw plichten kan een negatieve weerslag hebben op uw verzoek."

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift, met name dat Kangamba het zich niet kan veroorloven te zwijgen terwijl sommige van zijn werknemers hem proberen te ondermijnen, kan geen afbreuk doen aan voormelde motieven.

Met verweerder wordt verder vastgesteld dat verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch middels enig concreet bewijsstuk heeft aangetoond dat Bento Kangamba daadwerkelijk eigenaar was van Ezaquefil. Verzoekers verweer, dat hij louter werknemer was en dat niet kan verwacht worden dat hij precies weet wat er op de hoogste niveaus speelt, kunnen zijn vage verklaringen en onwetendheid hieromtrent niet rechtvaardigen. Indien verzoeker vervolging vreesde vanwege zijn baas Bento Kangamba, dan is redelijk te verwachten dat hij zich over deze persoon zou informeren, alsook over de wijze waarop hij aan het hoofd van Ezaquefil kwam. Waar verzoeker stelt dat verweerder diende te onderzoeken of Kangamba de baas van Ezaquefil is, dient erop gewezen dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging aannemelijk toe te lichten en desgevallend te staven met bewijselementen. Dit is niet het geval.

De motivering van verweerder, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt dan ook door de Raad bijgetreden:

"Ook omtrent Kangamba die baas werd van uw bedrijf, blijft u vaag. U stelt dat wanneer u startte bij het bedrijf Kangamba niet de baas was, maar dat hij in 2018 tevoorschijn kwam en zei dat hij de eigenaar was. Gevraagd naar hoe hij eigenaar werd van het bedrijf, stelt u dit niet te weten. Gezien u zelf verklaarde dat hij de eigenaar van het bedrijf werd, wordt u gevraagd wat u toch kan vertellen over deze overgang in leiderschap, waarop u simpelweg antwoordt: "nee, ik weet er niks over." Gevraagd naar hoe u dan wist dat hij de eigenaar was, antwoordt u: "we hadden ervoor instructies gekregen van de huidige directeur die vertrok, hij zei dat er een nieuwe persoon zou komen en dan zagen we dat Kangamba hem verving." Gevraagd of er dan niemand vragen heeft gesteld over dat hij er ineens was, stelt u dat dit niet het geval was, dat hij zich simpelweg presenteerde als de nieuwe eigenaar.

Gevraagd naar wat Kangamba deed in jullie bedrijf, stelt u dat hij het werk controleerde en dat als er een nieuw project en budget was hij orders kwam geven. Voor de rest deed hij niets anders in het bedrijf. U stelt dat hij nog vele andere bedrijven heeft, maar kent enkel 'Ozai Commercial.' Later vermeldt u ook een voetbalclub (NPO 2, p. 4-6, 26). U kan ook geen enkele vorm van 'bewijs' – geen document, geen artikel, geen foto, etc. – voorleggen dat Kangamba linkt aan uw bedrijf (NPO 2, p. 26). **Uw vage verklaringen, alsook het gebrek aan enig bewijselement dat Kangamba de eigenaar was van uw bedrijf, tasten uw geloofwaardigheid aan.** U stelt later in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (per mail van uw advocaat d.d. 17/03/2022) dat u wenst te verduidelijken dat u niet weet hoe hij eigenaar is geworden, omdat u dit niet heeft gevraagd. U stelt niet te weten of andere mensen dit hebben gevraagd. Bovenstaande verduidelijking neemt echter niet weg dat u bijzonder vaag en onwetend bent over de aankomst van Kangamba in uw bedrijf.”

12. Het door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde medisch attest van 2 maart 2022 maakt zeer summier melding van 2 littekens (van 4 en 5 cm) die volgens het attest compatibel zijn met ontvangen slagen (*“ces lésions sont compatibles avec des coup reçus”*). Het door verzoeker bij aanvullende nota van 17 november neergelegd psychologisch attest maakt melding van psychologische problemen in hoofdte van verzoeker, zijn persoonlijkheid, het feit dat hij in Angola in naam van alle werknemers bij de directie had geklaagd, en de moeilijkheid voor hem zich uit te drukken.

Inzake het medisch attest motiveert verweerder als volgt:

“Daarnaast, legde u ook een medisch attest neer, waarin uw arts een aantal letsels heeft vastgesteld, alsook dat deze compatibel zijn met fysieke agressie. Dit document kan aan bovenstaande redenering niets veranderen, daar u deze verwondingen op verschillende manieren kan hebben opgelopen. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een letsel is opgelopen. Het is dan ook om deze reden dat uw arts zich beperkt tot de stelling dat uw letsel 'compatibel' is, zonder uitspraak te doen over de precieze feitelijke omstandigheden. Bijgevolg kan dit attest de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander licht plaatsen.”

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde fysieke letsels en mentale problemen kunnen aantonen, vormen deze stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een psychologisch attest. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is men bij het vaststellen van een diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van de patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uit de bewoordingen van het psychologisch attest, opgesteld op 15 september 2022), blijkt dat dit gebaseerd is op de gezegden van verzoeker (*“Selon lui, dès son arrivé, au passage de la douane, il sera immédiatement arrêté [...]”; “[...] je constate une nette dégradation de son état psychique, suite au fait, selon les dires, de n'avoir pas été, entendu ou ou même mal compris lors des entrevues au CGRA.”*)

In het licht van het gehele dossier kunnen het medisch en psychologisch attest de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op mishandeling of problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

Inzake de beoordeling van de medische attesten wordt in het verzoekschrift nog verwezen naar rechtspraak van het EHRM, met name het arrest "*I. t. Zweden*", nr. 61204/09 van 5 september 2013 en het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*" nr. 10466/11 van 19 september 2013.

Te dezen dient opgemerkt dat de genoemde arresten, alsook het arrest "*R.C. t. Zweden*", nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest "*Mo.M. t. Frankrijk*", nr. 18372/10 van 18 april 2013, betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam en kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker zich in een gelijkaardige situatie bevindt aan de zaken in voornoemde arresten. Verzoeker gaat er in deze bovendien aan voorbij dat het EHRM steeds voorop stelt dat de bewijslast bij de verzoeker ligt en voorts wordt het belang van een causaal verband benadrukt, wat inhoudt dat verzoekers verklaringen al geloofwaardig zijn. Nergens uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof kan blijken dat een ongeloofwaardig asielrelaas louter kan verholpen worden op basis van een medisch getuigschrift.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij zich met betrekking tot de beoordeling van het medisch attest beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM en schending van de motiveringsplicht krachtens artikel 41 van het Handvest, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

13. Het bij aanvullende nota van 17 november 2022 neergelegde psychologisch attest, opgesteld op 15 september 2022, vermeldt dat verzoeker op dit moment lijdt aan stress, nachtmerries, slapeloosheid en opvliegenderheid. Hij trekt zich terug, wordt stiller, is niet erg communicatief, snel overweldigd en vooral erg depressief. Het attest stelt tevens dat verzoeker gevoelig is voor onrechtvaardigheid en gaat in op zijn eerlijke en genereuze persoonlijkheid. Verder wordt gesteld dat verzoeker wanhopig en onzeker is omwille van wat er gebeurd is op het CGVS en omwille van het feit dat hij een negatieve beslissing kreeg. Voorts wordt onder meer vermeld dat het gegeven dat het CGVS zijn verklaringen in twijfel kan trekken hem vernietigt, dat verzoeker heeft aangegeven dat hij niet gehoord of zelfs verkeerd begrepen werd tijdens de interviews, dat verzoeker zich moeilijk uitdrukt, zijn zinnen vaak niet afwerkt en niet altijd helder is.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Er dient vastgesteld dat het attest werd opgesteld op 15 september 2022, terwijl het laatste persoonlijk onderhoud van verzoeker dateert van 3 maart 2022 en de bestreden beslissing dateert van 8 augustus 2022. Alle verwijzingen naar het verloop van de procedure voor het CGVS zijn bijgevolg gebaseerd op de gezegden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de bewoordingen van het attest, waar wordt vermeld dat verzoeker zelf stelde dat hij niet gehoord of verkeerd verstaan werd tijdens de onderhouds bij het CGVS ("*[...] je constate une nette dégradation de son état psychique, suite au fait, selon les dires, de n'avoir pas été, entendu ou ou même mal compris lors des entrevues au CGRA*"). Verder wordt vastgesteld dat het attest weliswaar melding maakt van moeilijkheden voor verzoeker om zich (helder) uit te drukken, maar dat nergens wordt aangetoond dat het cognitief vermogen van verzoeker dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens de asielprocedure.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk in staat was aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming bij te dragen. Verzoeker kon gedurende de procedure antwoorden op alle vragen van de respectievelijke gehoren (verklaringen DVZ; vragenlijst CGVS; persoonlijk onderhoud 1; persoonlijk onderhoud 2) en maakte naar aanleiding van deze gehoren geen enkele opmerking over zijn psychologische toestand, dan wel zijn onvermogen om deel te nemen aan de procedure ten gevolge hiervan.

De twee omstandige persoonlijke onderhouds bij verweerder namen beide meer dan vier uur in beslag (van 13u14 tot 17u40 en van 13u39 tot 17u45) en betreffen aldus een ook valabel referentiepunt zonder dat verweerder of de Raad in de plaats treedt van de medische beroepsbeoefenaar.

Verder kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

Uit het attest dat werd gevoegd aan de aanvullende nota van 17 november 2022 is aldus niet op te maken dat verzoekers psychische problematiek hem heeft verhinderd om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming. Het attest geeft bijgevolg geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten (zie *supra*).

14. Verzoeker verwijst bij de aanvullende nota van 17 november 2022 eveneens naar de weblink van een YouTube-filmpje. Volgens de aanvullende nota betreft het een fragment uit het nieuwsprogramma Fala Angola (TV Zimbo) van 16 januari 2020, waarin één van de rubrieken gewijd is aan de dood van E., de doodgeschoten collega van verzoeker. Verzoeker benadrukt dat de video exact overeenstemt met de beschrijving die verzoeker in zijn verklaringen heeft gegeven.

Artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd. [...]”.

De Raad stelt vast dat het in de aanvullende nota bijgebrachte filmpje dateert van 16 januari 2020.

Verzoeker werd doorheen de procedure gevraagd bewijselementen bij te brengen in verband met de dood van E. en gewezen op het belang ervan (*“U sprak over een video over de dood van E., en vorige keer over een nieuwsuitzending, kan u mij deze link bezorgen, naar die video?”*, *“Ik heb die link niet. Ten tweede, om die video te vinden is moeilijk, hij is waarschijnlijk al verwijderd.”*, *“Oke, nogmaals, het is echt heel belangrijk om uw verhaal zoveel mogelijk te ondersteunen door andere elementen. Ik stel voor dat u nog eens heel goed zoekt naar die video, zeker als het een nieuwsuitzending was, zou u deze moeten kunnen terugvinden. Zoals ik daarjuist zei, u krijgt nog twee weken om documenten of andere elementen over te maken aan het CGVS.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 27), maar heeft nagelaten dit te doen. Ook bij het indienen van het verzoekschrift heeft verzoeker nagelaten stavingsstukken met betrekking tot de dood van E. bij te brengen.

De nieuwsuitzending, die reeds dateert van 16 januari 2020, werd pas middels een aanvullende nota neergelegd, een dag voor de terechtzitting. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij het publiek raadpleegbaar videofragment niet eerder kon bijbrengen.

Het middels aanvullende nota bijgebrachte fragment betreft geen *“nieuwe element”* in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en wordt uit de debatten geweerd.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat, daargelaten de vraag of een link naar een video op YouTube kan worden aangevoerd in het kader van een schriftelijke procedure, verweerder daarenboven tijdens de terechtzitting heeft verklaard dat hij niet in staat was kennis te nemen van de inhoud van het filmpje omdat er een identiteitsbewijs en kredietkaart vereist zijn om het filmpje te kunnen bekijken. Ook gelet op de rechten van verdediging en het alom gekend veiligheidsaspect voor de ICT-infrastructuur bij het consulteren van een niet-verifieerbare internetlink was het aangewezen het videofragment in kwestie eerder bij te brengen, dit teneinde verweerder de kans te geven er op voorhand kennis van te nemen en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

Hoe dan ook heeft verzoeker, gelet op het geheel van de voorstaande vaststellingen, de door hem voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van Bento Kangamba en Bento Bento niet aannemelijk gemaakt. Het louter neerleggen van een link naar een videofragment waarop te zien is dat een persoon gedood wordt door de politie kan de bovenstaande terechte en pertinente vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden relaas niet doen ombuigen. Verzoeker toont bovendien niet aan dat de persoon die door de politie wordt gedood in het fragment daadwerkelijk zijn collega E. is, laat staan dat hij vermoord werd in opdracht van Bento Kangamba. Uit de beschrijving van het fragment in de aanvullende nota van 9 november 2022 kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker persoonsgerichte vervolging dient te vrezen in geval van terugkeer naar Angola.

15. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

16. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

17. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS